

นันทะภาระ

ความรับผิดชอบของคริสเตียน

นันทะภาวะ
ความรับผิดชอบของคริสเตียน

โดย
โรนัลด์ ซี.ฮิล

จัดพิมพ์โดย
แผนกบรรณศาสตร์ คณะแบ็บติสต์
ตู้ ป.ณ. 832 พระนคร
ก.ศ.1966

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ความหมายของ ฉันทะภาวะ.....	4
บทที่ 2 เจ้าของแท้.....	7
บทที่ 3 ฉันทะภาวะในคัมภีร์เดิม	10
บทที่ 4 ฉันทะภาวะในคำสอนของพระเยซู	14
บทที่ 5 ฉันทะภาวะในคำสอนของเปาโล	18
บทที่ 6 ฉันทะภาวะเกี่ยวกับคริสเตียน	23
บทที่ 7 ฉันทะภาวะเกี่ยวกับพระกิตติคุณ.....	27
บทที่ 8 ฉันทะภาวะเกี่ยวกับเงินทอง.....	32
บทที่ 9 คนต้นเรือสมัยใหม่	36
บทที่ 10 ซ้อข้องใจ.....	40
บทที่ 11 พระพรในการถวายทรัพย์	44
บทที่ 12 ฉันทะภาวะกับแผ่นดินของพระเจ้าในประเทศไทย	48
บทที่ 13 ท่านก็ทำได้.....	52

บทที่ 1 ความหมายของ ฉันทะภาระ

พระธรรมสำหรับอ่านและไตร่ตรอง 1 โครินธ์ 4: 1-5

คำนำ – คริสเตียนเราได้ยินคำว่า “ฉันทะภาระ” บ่อย ๆ แต่บางครั้งเรารู้สึกสงสัยว่าคำนี้ จะหมายความว่าอะไร? เราเคยได้ยินว่าฉันทะภาระเป็นหน้าที่อันสำคัญของคริสเตียนแต่เราไม่ค่อยจะแน่ใจว่าเป็นหน้าที่อะไรกันความหมาย กว้างแคไหนและเกี่ยวข้องกับชีวิตคริสเตียนของเราหรือเปล่า เพราะฉะนั้นเราจำเป็นต้องศึกษาถึงความหมายของคำนี้ เสียก่อนแล้วจะได้ศึกษาถึงคำสอนเรื่องฉันทะภาระในพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านจะแปลกใจมากเมื่อท่านเห็นความสำคัญของคำสอนนี้สำหรับผู้ที่ยากจะเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง

1. จำกัดความของคำ “ฉันทะภาระ”

เมื่อเราจะฝากคนอื่นทำอะไรที่เป็นทางการเราจะต้องใช้ใบมอบฉันทะ คือเป็นใบแสดงว่าเราได้มอบสิทธิอำนาจให้อีกคนหนึ่งเป็นตัวแทนของเราในธุรกิจนี้บางคนนั้นใช้เงินของเราหรือชื่อของเราแต่เขาต้องกลับมารายงานต่อตัวเร่อีกที ส่วนคำว่า “ภาระ” เป็นสิ่งที่เราต้องแบกไปหรือเป็นหน้าที่งานที่เราต้องรับไปปฏิบัติเพราะฉะนั้น “ฉันทะภาระ” จึงเป็นภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราผู้เป็นบุตรของพระองค์กระทำ และเราต้องมาคิดบัญชีกับพระเจ้าว่าเราได้กระทำหน้าที่นี้อย่างไร

ในภาษาอังกฤษเขาเรียกการที่คริสเตียนรับผิดชอบในชีวิตของเขาเรื่องเวลา ความสามารถและทรัพย์สินสมบัติว่า STEWARDSHIP ตัวคริสเตียนในฐานะต้องรับผิดชอบอย่างนี้ เขาเรียกว่า STEWARD ตามภาษาไทยเรามักจะใช้คำหลายคำที่จะหมายถึงหน้าที่นี้ บางทีเราใช้คำว่า “คนต้นเรือน” (ดูลูกา 16:1) หรือบางคนเรียกว่า “ผู้อารักขา” (ดู 1 โครินธ์ 4:1) “คนต้นเรือน” เป็นคำเก่าหน่อย ซึ่งหมายถึงผู้รับใช้ของเจ้านายในสมัยก่อนส่วน “ผู้อารักขา” เป็นผู้ที่ป้องกันหรือคุ้มครองผู้สำคัญรวมความของศัพท์เหล่านี้ทั้งหมดแล้ว ก็มีความหมายว่าฉันทะภาระคือการรับผิดชอบของคริสเตียนต่อพระเจ้าในทุกสิ่งที่เราได้อยู่ ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คริสเตียนเป็น “ผู้รับผิดชอบ” ต่อพระเจ้า

2. หน้าที่ของ “คนต้นเรือน”

ในสมัยก่อนหัวหน้าคนใช้ในบ้านของเศรษฐีเขา เขาเรียกว่า “คนต้นเรือน” คนนี้ต้องรับผิดชอบทุกอย่างในการดูแลทรัพย์สินสมบัติและบ้านของนาย คล้าย ๆ กับในพระราชวังมีมหาดเล็กกับองครักษ์ที่จะต้องรับผิดชอบอย่างสูงเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ภายในพระราชวังในสมัยก่อนในประเทศอังกฤษคนที่ทำหน้าที่เป็นคนต้นเรือนมีตำแหน่งสูงมาก พระเจ้าแผ่นดินในสมัยนี้มีคนต้นเรือนคนหนึ่งซึ่งมีเกียรติยศอย่าง

สูงรับการไว้วางใจจากกษัตริย์อย่างมาก เขาต้องเป็นคนขยันมีสติปัญญาและคนซื่อสัตย์ เขามีหน้าที่ดูแลรักษาราชวังจ้างคนใช้จากการเลี้ยงและทำธุรกิจส่วนพระองค์เท่านั้นยังไม่พอเมื่อกษัตริย์องค์ใหม่จะขึ้นครองราช คนต้นเรือนมีหน้าที่เป็นประธานในพิธีแต่งตั้งกษัตริย์องค์ใหม่

เราจะเห็นตัวอย่างของคนต้นเรือนสมัยพระคัมภีร์ในหนังสือลูกาบทที่ 16 คนต้นเรือนคนนี้เป็นหัวหน้าคนรับใช้ของเศรษฐีคนหนึ่ง เขามีสิทธิ์ที่จะค้าขายเอาค่าไร โดยใช้ทรัพย์สินสมบัติของนายเขาต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับทรัพย์สินที่อยู่ในมือของเขา โดยต้องคิดบัญชีกับนายซึ่งเป็นเจ้าของแท้ ลูกหนี้ของนายจะชำระหนี้สินก็ต้องมาเสียเงินให้คนต้นเรือน แต่คนต้นเรือนคนนี้เป็นคนไม่ซื่อสัตย์ในที่สุดนายต้องให้เขาออกจากหน้าที่เป็นคนต้นเรือน แต่นายของเขาเท่านั้นที่มีอำนาจเหนือเขาจะดีหรือชมนงานของเขาอยู่ที่เจ้านายจะให้ทำงานต่อไปหรือจะให้ออกจากงานอยู่ที่เจ้านาย เหตุฉะนั้นเมื่อพระคัมภีร์บอก ว่า คริสเตียนเราเป็นคนต้นเรือนของพระเจ้าได้มอบงานสำคัญแก่เรา พระองค์ทรงให้เรารับผิดชอบต่อสิ่งของทั้งหมดที่พระองค์ประทานให้เหมือนกับคนต้นเรือนของเศรษฐี หรือมหาดเล็กของพระมหากษัตริย์ พระเจ้าทรงให้เกียรติยศอย่างสูงแก่บุตรของพระองค์

3. ตัวอย่างของคนต้นเรือนในพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์ได้พูดถึงคนต้นเรือนหลายคน

ในปฐมกาล 15: 2 เอลิเยเซอร์เป็นคนต้นเรือนของอับราฮัม และถ้าอับราฮัมไม่มีบุตร เอลิเยเซอร์จะรับมรดกทั้งหมดเมื่ออับราฮัมสิ้นชีวิต นอกจากนี้คือเอลิเยเซอร์คนนี้เองที่อับราฮัมใช้ไปเมืองไกล เพื่อจะหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค แสดงว่าคนต้นเรือนเป็นคนรับผิดชอบแทนนายได้หลายอย่าง

คนต้นเรือนอีกคนหนึ่งคือคนต้นเรือนของโยเซฟในเมืองอียิปต์ เมื่อพี่น้องของโยเซฟไปซื้อข้าว เขาต้องติดต่อกับคนต้นเรือนของโยเซฟ เขาเป็นคนรับเงินคนจัดการเลี้ยง และเป็นตัวแทนของโยเซฟในทุกสิ่งทุกอย่าง (ปฐมกาล 43: 17)

ในสมัยของดาเนียล คนต้นเรือนกษัตริย์นบูกัสเนสซาร์ มีหน้าที่ดูแลพวกเจ้าชายของประเทศอิสราเอลคือดาเนียลและเพื่อน ๆ ของเขา

ในหนังสือมัทธิวบทที่ 20 เราจะพบคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับเจ้าของสวนจ้างคนงาน คนต้นเรือน (เจ้าพนักงาน) ของเจ้าของเป็นคนจ่ายเงินค่าจ้างแก่คนงาน

ในกรณีเหล่านี้ เราเห็นได้ว่าหน้าที่ของคนต้นเรือนเป็นอย่างไร เขาเป็นคนที่รับมอบงานจากอีกคนหนึ่งที่เป็นเจ้านายอีกที คล้าย ๆ ว่าเขาเป็นตัวแทนของเจ้านาย เขามีสิทธิ์ที่จะใช้ทรัพย์สินสมบัติของเจ้านายแต่ตัวเขาไม่ได้เป็นเจ้าของ เมื่อเสร็จจากการงานแล้ว เขาต้องรายงานให้นายอีกทีและรับการติชมตามแต่งงานที่เขาทำ นอกจากนี้เขาต้องคิดบัญชีทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้าของ นี่เป็นหน้าที่ของคนต้นเรือน

4. ความหมายของฉันทะภาระสำหรับคริสเตียน

พระคัมภีร์สอนว่า คริสเตียนทุกคนมีหน้าที่เป็นคนต้นเรือนของพระเจ้า คือว่าพระเจ้าได้ทรงมอบหมายหน้าที่ให้เขาทำหลายอย่างที่เรารับความรอดนั้นเรารับโดยพระคุณ เพราะความเชื่อแล้วไม่ใช่ด้วยการกระทำงานของเราแต่อย่างใดเลย (เอเฟซัส 2:8-9) แต่เมื่อเรารับความรอดแล้ว ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องทำงานเพื่อพระเจ้า พระคัมภีร์สอนว่าเราต้องรับผิดชอบในชีวิตประจำวันของเรา ในสารพัดทุกสิ่งพระเจ้าได้ประทานแก่เราคือ ความรอด ความสามารถ วันเวลา ทรัพย์สินสมบัติ และแม้แต่ชีวิตของเรา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของเราต่างหากแต่เป็นของพระเจ้า แต่เรามีหน้าที่ที่จะใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อพระเจ้า นี่เป็นฉันทะภาระของเรา เมื่อเราทำหน้าที่นี้เสร็จแล้ว เราจะต้องให้การต่อพระเจ้า (โรม 14:12) อาจารย์เปาโลบอกทิโมธีว่า ท่านได้ฝากทุกสิ่งไว้กับพระเจ้าโดยความเชื่อ คือจิตใจและชีวิตทั้งสิ้น แต่พระเจ้าได้ทรงฝากหน้าที่ไว้กับท่าน เพื่อจะให้เขาปฏิบัติ (2 ทิโมธี 1:12-14)

ในประเทศอเมริกามีคริสเตียนคนหนึ่ง ที่เป็นผู้จัดการของบริษัทการไฟฟ้าเมืองนิวยอร์ก เขาบอกว่าในฐานะที่เขเป็นผู้จัดการบริษัท เขามีสิทธิ์ที่จะจัดการทุกอย่างภายในวงงานของการไฟฟ้าเมืองนิวยอร์ก เงินงบประมาณเครื่องใช้ต่าง ๆ ตึกอาคารใหญ่ ๆ อยู่ในความรับผิดชอบของเขาทั้งสิ้น คนงานทั้งหลายเขาเป็นคนสั่งและเป็นคนจ้างให้ทำงาน แต่ทว่าเมื่อสิ้นเดือนของทุก ๆ เดือน เขาต้องทำรายงานให้กับนายทุนของบริษัทว่าเขาได้ใช้จ่ายเท่าไร และมีรายได้เท่าไร เพราะตัวเขาเองไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่เขารับผิดชอบแทนเจ้าของอีกทีคริสเตียนคนนี้บอกว่า “ฉันทะภาระ” ของคริสเตียนก็คล้าย ๆ อย่างนี้ เราไม่ใช่เจ้าของโลกนี้แม้แต่ชีวิตของเราเป็นของพระเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะต้องใช้ทุกสิ่งที่เรามีอยู่จะเป็นเงินทอง ทรัพย์สินสมบัติ เวลา โอกาสความรู้ ความสามารถ หรืออะไรก็ตาม เพื่อพระเจ้าเท่านั้น เราต้องจำไว้ว่า เราต้องคิดบัญชีกับพระเจ้าตลอดเวลา และสักวันหนึ่งเราจะต้องยื่นต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อจะให้การถึงการกระทำของเราทั้งหมดขณะเมื่ออยู่ในโลกนี้ (2 โครินธ์ 5:10)

นี่แหละ คือ “ฉันทะภาระ” ของคริสเตียน นี่แหละคือความรับผิดชอบของเรา

ข้ออภิปราย

1. ท่านเข้าใจคำว่า “ฉันทะภาระ” กับ “คนต้นเรือนอย่างไร?
2. พยายามหาตัวอย่างคนต้นเรือนในพระคัมภีร์เพิ่มเติมอีก 1 พงศาวดาร 28: 1, ลูกา 8:3, ลูกา 12:42)
3. จงอธิบายถึงเรื่องหน้าที่การงานของมหาดเล็กและองครักษ์ในพระราชวัง และเปรียบเทียบถึง “ฉันทะภาระของคริสเตียน”

บทที่ 2 เจ้าของแท้

พระธรรมสำหรับอ่านและไตร่ตรอง: บทเพลงสรรเสริญ 8

คำนำ – ฉันทะภาระของคริสเตียนขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของสิ่งสารพัด จุดเริ่มต้นศึกษาถึงเรื่องฉันทะภาระอยู่ที่ปฐมกาล 1:1 “เมื่อเดิมพระเจ้าได้เนรมิตสร้างฟ้าและดิน”

มีเด็กคนหนึ่งที่ชอบต่อเรือใบเล็ก ๆ เพื่อจะเอาไปเล่นที่แม่น้ำ เขาสร้างเรือลำหนึ่งที่น่ารักและสวยมากลำนี้เขารักเป็นพิเศษ วันหนึ่งเขาเอาเรือใบลำนี้ไปเล่นที่แม่น้ำ วันนั้นกระแสน้ำไหลเชี่ยวลมก็พัดแรงพอดีเมื่อกำลังเล่นเรือใบก็หลุดมือแล่นไปตามกระแสน้ำเด็กพยายาม วิ่งไปตามตลิ่งแต่จับไม่ทันในที่สุดเรือใบเล็ก ๆ ของเขาก็ลัดตาไปพร้อมกับกระแสน้ำ เด็กคนนั้นกลับไปบ้านร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ต่อมาอีกวันหนึ่งเขาไปเที่ยวที่เมืองที่อยู่ปากแม่น้ำพอดี เมื่อกำลังเดินตามถนนเขาผ่านร้านแห่งหนึ่งที่กระจกหน้าร้านเขาเห็นเรือใบที่เขารู้แน่ว่าเป็นเรือใบที่เขาเคยสร้าง เขาวิ่งเข้าไปในร้านด้วยความดีใจ พูดยกับเจ้าของร้านว่านี่เรือของผม เจ้าของร้านบอกว่าไม่ใช่ครับฉันซื้อมาจากเด็กคนหนึ่งในราคา 10 บาท แต่เด็กที่เป็นเจ้าของเรือเขาบอกว่าไม่ใช่ผมสร้างเองผมจำได้เจ้าของร้านบอกว่าถ้าหนูจะเอาไปจากร้านนี้ก็ต้องเสีย 10 บาท เด็กเอามือล้วงกระเป๋าพอดีมี 10 บาทเท่านั้น แต่เพราะอยากได้เรือกลับคืนเขาก็ยินดีเสีย 10 บาทนั้น เขาออกจากร้านพร้อมกับกอดเรือออกไป พรางพุดกับเรือว่านี่เป็นเรือเป็นของฉัน 2 ครั้งแล้ว ฉันเคยสร้างเธอ เธอก็หายไปแต่ฉันซื้อกลับคืนมาอีก

อุทาหรณ์เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนเราเป็นของของพระเจ้า 2 ครั้ง พระองค์ทรงสร้างเราแล้วเราก็หลงไปทำบาปอยู่ใต้อำนาจของซาตาน แต่พระเยซูยอมไถ่เราไว้อีกที ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์เพราะฉะนั้นเจ้าของแท้ของเราคือพระเจ้า

1. พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของสิ่งสารพัด

กษัตริย์ดาวิดกล่าวว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งทั่วโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้นด้วย พระองค์ทรงประดิษฐ์สถานแผ่นดินไว้บนทะเล และทรงตั้งมั่นไว้เหนือน้ำทั้งปวง (บทเพลงสดุดี 24:1-2) พระเจ้าทรงมีสิทธิ์อำนาจเหนือสรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมนุษย์เราไม่ใช่ผู้สร้าง เพราะฉะนั้นพระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นเจ้าของโลกทั้งสิ้น (อพยพ 19:5) ไม่ใช่แผ่นดินโลกเท่านั้นแต่พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เงินและทองเป็นของเราทั้งสิ้น (ฮักกัย 2:8) ฝ่ายมนุษย์เราเป็นแต่ผู้ดูแลรักษาแทนพระเจ้าอีกที่เหมือนกับพระเจ้าได้สั่งอาดัมในสวนเอเดนว่า เขาจะต้องดูแลรักษาสวนภายใต้อำนาจของพระเจ้าแต่พระเจ้าไม่เคยมอบสิ่งของในโลกนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ขาดแก่มนุษย์

อย่างนี้เปรียบเทียบเสมือนกฎหมายในเมืองไทยสมัยก่อน คือว่าที่ดินหรือพื้นที่ของประเทศทั้งหมดเป็นของพระเจ้าแผ่นดิน แต่พระองค์ทรงมอบสิทธิให้ผู้ที่พระองค์ทรงโปรด ถืออำนาจเหนือที่ดิน 10 ไร่บ้าง 1000 ไร่ บ้าง 10000 ไร่บ้าง แต่พระเจ้าแผ่นดินทรงสงวนสิทธิไว้ที่จะเรียกคืนที่นั้นได้ ถ้าผู้ครองถูกปลดยศหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องก็หมดสิทธิ์ที่จะใช้ที่นั้น ในทำนองเดียวกัน โลกนี้เป็นของพระบิดา สิ่งทั้งหมดที่เราครองเป็นทรัพย์สินสมบัติยังเป็นของพระองค์อยู่ พระองค์จะเรียกคืนเมื่อไรก็ได้ ฉะนั้นเราไม่ควรจะพูดว่า “นี่เป็นของฉัน” เราเป็นผู้รับฉันทะภาวะเท่านั้น

2. เราเป็นของพระองค์โดยการทรงสร้าง

ไม่ใช่สิ่งของในโลกนี้ ที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้นแต่ตัวเราเองก็เป็นของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้ทรงสร้างเราและผู้ทรงไถ่เราไว้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32: 6) เหมือนกับเด็กที่ต่อเรือใบในเรื่องเมื่อตะกี้ กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวอีกว่า “ท่านทั้งหลายจงรู้ว่าพระเจ้าโฮวาห์เป็นพระเจ้าพระองค์ได้ทรงสร้างเรา เราเป็นไพร่พลของพระองค์และเป็นฝูงแกะที่พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยง” (เพลงสดุดี 103:3) พระเจ้าตรัสว่า “นี่แน่ะจิตวิญญาณทั้งปวงนั้นเป็นของเรา” (เอเสเคียล 18:4) พระองค์ได้ทรงสร้างเราตามแบบฉายาของพระองค์ (ปฐมกาล 1:27) เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงรักเรามากเหลือเกิน

ผู้เขียนเรื่องนี้มีผู้เก็บหนังสือตัวหนึ่ง ความจริงคุ้มมันไม่ค่อยสวยเก่ามากแล้วและไม่ค่อยยดี สีก็ถลอกแต่ข้าพเจ้ารักคู่นั้นมาก ทำไมเป็นเช่นนั้นเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้สร้างคู่นั้นด้วยมือของข้าพเจ้าเอง พระเจ้าคงจะรู้สึกคล้าย ๆ กันต่อมนุษย์เราที่พระองค์ทรงสร้าง

3. เราเป็นของพระองค์โดยการไถ่บาป

ท่านจำได้ไหม เด็กในเรื่องเรือใบที่หาย? เมื่อพบเรือใบก็ต้องเสียค่าไถ่ทั้ง ๆ ที่ตัวเราได้สร้างเรือมาก่อน เมื่อมนุษย์ได้หลงกระทำผิดขายตัวไปอยู่ใต้อำนาจของซาตาน พระเจ้าก็ต้องเสียค่าไถ่อย่างสูงคือพระโลหิตอันประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์ “แต่ทรงไถ่ด้วยโลหิตอันมีราคามากคือโลหิตของพระคริสต์ เหมือนเลือดของลูกแกะที่ปราศจากพิการ และค้างพริ้อย” (1 เปโตร 1:18) เพราะเหตุนี้อาจารย์เปาโลได้พูดว่า “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของกาย ด้วยว่าได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายไว้แล้วตามราคาเหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน” (ดู โครินธ์ 6:19-20) เราผู้เป็นคริสเตียนไม่มีสิทธิ์เหนือตัวเราเองหรือร่างกายของเรา หรือชีวิตของเราหรือทรัพย์สินสมบัติของเรา เพราะว่าเราเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้าแล้ว โดยการไถ่บาปของพระเยซูคริสต์

สมมุติว่าขโมยจะลักของ ๆ เราไปจำนำไว้ที่โรงจำนำ ถ้าเราไปพบที่โรงจำนำเราคงจะต้องเสียค่าไถ่แต่เมื่อเสียเงินแล้ว สิ่งนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเต็มที่อยู่เดิมขโมยไม่มีสิทธิ์เหนือสิ่งของนั้น

เจ้าของโรงจำนำก็ไม่มีสิทธิ์ต่อไป แต่สิทธิ์ขาดอยู่ที่เรา เช่นเดียวกันสิทธิ์ขาดเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนอยู่ที่พระเจ้าผู้ได้ไถ่บาปของเรา ไม่ได้อยู่ที่ตัวเราหรือที่ชาตานุชาตผู้เคยปกครองชีวิตของเรา

เมื่อพระเจ้าทรงไถ่เราออกจากความบาป พระองค์ยังทรงรับเรามาเป็นทายาทของพระองค์อีก อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้วเราจึงเป็นทายาทคือผู้รับมรดกของพระเจ้าและเป็นทายาทด้วยกันกับพระคริสต์” (โรม 8:17) ในฐานะที่เราเป็นทายาทเรามีสิทธิ์เหนือทรัพย์สินสมบัติของพระบิดา แต่เราต้องรายงานต่อพระบิดาอีกที่ว่าเราได้ใช้ทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ได้ผลประโยชน์อย่างไรบ้างเพื่อไม่致ตัวเราจะรับการไถ่บาปเท่านั้น แต่สิ่งของทั้งหมดที่อยู่ในมือของเราก็จะมีผลประโยชน์ถวายแก่พระบิดาเจ้า อย่าให้เราเป็นเหมือน “บุตรน้อย” ที่ไปผลาญทรัพย์สินของบิดาโดยใช้เหตุ (ลูกา 15:11-24)

4. เราเป็นของพระองค์โดยการถวายตัว

เมื่อเราเข้าใจถึงความจริง ที่พระเจ้าเป็นเจ้าของแท้ เพราะเป็นผู้สร้างและผู้ไถ่บาปแล้ว เราควรจะมีคามยินดี มอบกายถวายชีวิตแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิง “โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลาย ให้ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1) พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราปฏิบัติพระองค์ด้วยการถวายชีวิตโดยสิ้นเชิง เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะถวายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดแก่พระองค์พร้อมกับกายและใจ และยอมรับว่าพระองค์เป็นเจ้าของแท้ของสรรพสิ่ง แต่ถ้าเราถวายตัวแล้วอย่าให้เราเอาชีวิตคืนมาอีกแต่จงถวายโดยตลอด และใช้ชีวิตวันเวลา ความสามารถ “กิฟต์” ทรัพย์สินสมบัติ ความรู้ทั้งหมดเพื่อพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงประทานพระบุตรองค์เดียว เพื่อจะทรงไถ่เราไว้และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เราถวายทุกสิ่งเพื่อรับใช้พระองค์

ข้ออภิปราย

1. ถ้าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ สิ่งสรรพใน โลกนี้มนุษย์เรามีสิทธิ์แค่ไหน ในการใช้ชีวิตที่เรากำลังครอง เป็นทรัพย์สินอยู่?
2. พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของของคนที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียนกับทรัพย์สินสมบัติของเขาหรือเปล่า?
3. คริสเตียนควรจะถวายแก่พระเจ้า เงินของเราที่เปอร์เซ็นต์? เวลาของเราที่เปอร์เซ็นต์? ความสามารถที่เปอร์เซ็นต์? จิตใจของเราที่เปอร์เซ็นต์?

บทที่ 3 ฉันทะภาระในคัมภีร์เดิม

พระธรรมสำหรับอ่านและครีครอง

เฉลยธรรมบัญญัติ 8: 11-18

คำนำ – เราจะพบมูลรากของคำสอนเรื่องฉันทะภาระของคริสเตียนอยู่ในพระคัมภีร์เดิม ตั้งแต่เดิม พระเจ้าสร้างโลก พระองค์ก็อบรมสั่งสอนไปพร้อมของพระองค์ให้รู้ว่าพระองค์เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด มนุษย์อยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า และต้องรับผิดชอบต่อพระองค์ในการใช้ชีวิตและทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เพื่อถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าประมาณสองพันปีก่อนที่พระเยซูบังเกิดมีการถวาย 10 ลด (1 ใน 10 ของจำนวนทรัพย์ที่มีอยู่) แต่พระเจ้ามีนักโบราณคดีหลายท่านกล่าวว่าเกือบทุกชาติในสมัยก่อนอับราฮัม มีธรรมเนียมถวาย 10 ลดแก่พระเจ้าเขาถือว่าจะต้องถวาย 1 ใน 10 ของสัตว์เลี้ยง ผลไม้ผลจากไร่นา และทรัพย์สมบัติทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระเจ้าธรรมเนียมนี้ปรากฏในประเทศอียิปต์ ประเทศอาราเบียและประเทศบาบิโลน เป็นต้น ทั้งนี้แสดงว่าคนในสมัยนั้นยังไม่ลืมนึกว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างและเป็นเจ้าของสิ่งสารพัดในจิตใจของเขามีอะไรทำให้เขาเห็นว่า เมื่อเขามานมัสการพระเจ้าเขาควรจะมาด้วยของถวายที่จะแสดงความขอบพระคุณและความเคารพนับถือในฐานะที่พระเจ้าเป็นของโลก

1. ฉันทะภาระของอาดัม

อาดัมเป็นผู้รับฉันทะภาระคนแรกในโลก เขาเป็นคน “ต้นเรื้อน” ของพระเจ้าคนแรกที่เกิดและเป็นคนอย่างที่ดีสำหรับคนต้นเรื้อนสมัยหลังในปฐมกาลบทที่ 1 พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นสิ่งสูงสุดของแห่งสิ่งสารพัดที่พระเจ้าเนรมิตสร้าง พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ให้ครอบครอง วัตถุและสรรพสัตว์ทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างมาก่อน พระองค์ทรงสร้างอาดัมตามแบบฉายาของพระองค์ และตั้งอาดัมว่าจงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตซึ่งอยู่บนแผ่นดิน (ปฐมกาล 1:28) นี่เป็นหน้าที่งานที่พระเจ้าทรงมอบให้อาดัมกระทำ คือปกครองโลกฝ่ายวัตถุและสิ่งทั้งหลายที่มีชีวิตและใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่แผ่นดินของพระเจ้าพร้อมกับถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าทุกวันนี้ก็ยังเป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะเอาวัตถุที่พระเจ้าทรงสร้างและใช้พัฒนาการโลก ของพระองค์ให้ดีขึ้นพร้อมกับรักษาสิ่งทั้งหลายที่มีชีวิต ทั้งพืชผลและสัตว์ต่าง ๆ ฉะนั้นการเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การทำอุตสาหกรรมการค้าตามวิทยาศาสตร์ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้รวมอยู่ในฉันทะภาระของมนุษย์ทั้งสิ้น

แต่ว่าพระเจ้าทรงเตือนอาดัมให้ระลึกว่าสิ่งทั้งหลายนี้ พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์

(ปฐมกาล 1: 29) คือเป็นสิ่งมนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยสติปัญญา หรือฝีมือของเขาเอง แต่เป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า เกิดจากพระสติปัญญาของพระองค์ จึงเป็นกรรมสิทธิ์ของพระบิดาเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงสร้างสวนเอเดนพระองค์ทรงมอบให้เป็นที่อยู่อย่างสบายของมนุษย์และทรงให้เขาทำงานรักษาสวน

(ปฐมกาล 2: 15) แต่พระเจ้าทรงสงวนสิทธิ์ต้นไม้ต้นหนึ่งที่อาดัมกินไม่ได้ (ปฐมกาล 2:16-17) เรื่องนี้เป็นที่เตือนอาดัมว่าสิทธิ์อำนาจสูงสุดยังอยู่ที่พระเจ้า ทุกครั้งเมื่ออาดัมเห็นต้นไม้ที่เป็นของหวงห้ามกลางสวนนั้น เขาจะต้องระลึกว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของแท้ของสวน น่าเสียดายที่อาดัมไม่ได้ปฏิบัติตามฉันทะการะของเขาอย่างถูกต้อง

2. ฉันทะการะของอับราฮัมกับยาโคบ

ตั้งแต่สมัยแรกของโลกคนทั้งหลายที่มีความเชื่อในพระเจ้าแสดงความเคารพนับถือพระองค์ในฐานะที่พระองค์เป็นเจ้าของแท้ของโลก โดยการถวายเครื่องบูชาคาอินและเฮเบลลูกชายสองคนแรกของอาดัมกับเอวาได้นำของส่วนหนึ่งของผลได้จากการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์มาถวายแก่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชา และต่อ ๆ มาประชาชาติทั้งหลายที่นับถือพระเจ้านี้มีธรรมเนียมถวายเครื่องบูชา ดังที่กล่าวมาข้างบนแล้ว

อับราฮัมก็เหมือนกันหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้อับราฮัมออกจากบ้านเกิดเมืองนอนไปตั้งชาติใหม่ที่พระเจ้าเลือกสรรไว้ อับราฮัมเคยถวายเครื่องบูชาในทุกหนทุกแห่งที่เขาพักอาศัยอยู่ในประเทศคานาอันพระเจ้าสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่อับราฮัม แต่อับราฮัมแสดงว่าเขายอมรับว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของแท้ โดยการนำเครื่องบูชามาถวายแก่พระองค์เป็นประจำ ในปฐมกาลบทที่ 14 หลังจากที่อับราฮัมได้มีชัยชนะในการสู้รบกับศัตรูเขาได้นำ 10 ลดจากบรรดาของที่เขาได้ในการรบมาถวายแก่มัลคีเซเด็คผู้เป็นปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ และเป็นกษัตริย์ในเมืองซาเล็มทั้งหมดนี้แสดงว่าสองพันปีก่อนพระเยซูมาเกิดคนต้นตระกูลของชาติอิสราเอลได้ถวาย 10 ลดแล้ว

ยาโคบหลานชายของอับราฮัมก็ถวาย 10 ลดเหมือนกัน ในปฐมกาลบทที่ 28 เมื่อเขากำลังหนีจากพี่ชายเอซาว และได้ฝันเห็นบันไดพาดจากแผ่นดินโลกขึ้นไปสู่เมืองสวรรค์ เขารู้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเขาในเวลานั้น เขาปฏิญาณตัวว่าเขาจะติดตามพระเจ้าตลอดชีวิตแม้ว่าเขาจะไปในที่ไหนแห่งใดก็ตาม และจากทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่พระเจ้าจะประทานให้เขานั้นเขาสัญญาว่าจะถวายส่วนหนึ่งใน 10 ส่วนแก่พระเจ้าเสมอ (ปฐมกาล 28: 22) เหตุฉะนั้นสองคนที่เป้นต้นตระกูลของชาติพิเศษของพระเจ้าได้ปฏิบัติตามฉันทะการะโดยการถวาย 1 ใน 10 ของทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดแก่พระเจ้า

3. ฉันทะภาระในพระบัญญัติของโมเสส

เมื่อพระเจ้าประทานพระบัญญัติให้โมเสส พระองค์ทรงรับสั่งให้โมเสสออกพระบัญญัติไว้เกี่ยวกับการถวาย 10 ลด ตามที่บรรพบุรุษของอิสราเอลได้ทำมาก่อน เมื่อพระเจ้าทรงนำอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทำคำมั่นสัญญาระหว่างพระองค์กับชาติอิสราเอล พระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้เขาระลึกเสมอว่าสรรพสิ่งที่มีอยู่ได้มาจากพระเยโฮวาห์เจ้า ขอให้ท่านเปิดดูในหนังสือเฉลยบัญญัติ 8: 11-18 แล้วท่านจะเห็นว่าโมเสสได้เตือนอิสราเอลว่า อย่าลืมพระพรทั้งหลายของพระเยโฮวาห์ จงระลึกไว้ว่าสิ่งดีทั้งหลายมาจากพระเยโฮวาห์แม้แต่กำลังที่ทำให้เขาทำงานได้ ทำมาหากินได้ก็มาจากพระเจ้าทั้งสิ้น

เพื่อจะเตือนพวกอิสราเอลถึงเรื่องที่ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของแท้ พระเจ้าทรงบัญญัติไว้ให้ถวายสิบลดสามชนิด

(1) สิบลดแรกของรายได้ โมเสสสอนว่า “ส่วนสิบลดหนึ่งแต่บรรดาข้าวพืชที่แผ่นดินก็ดี หรือผลไม้ทั้งปวงก็ดีเป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธีแก่พระเยโฮวาห์” (เลวีนิติ 27:30) ฉะนั้นชาวอิสราเอลทุกคนต้องนำ 1 ใน 10 ของรายได้มาถวายแก่พระเจ้ายกก่อนที่จะไปใช้จ่ายอย่างอื่น

(2) สิบลดการเลี้ยงทุก 3 ปี เมื่อชาวอิสราเอลขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงใหญ่เขาต้องทำสิบลดอีกจำนวนหนึ่งเพื่อจะใช้จ่ายในการเลี้ยงและนมัสการพระเจ้า (พระบัญญัติ 14: 22-26)

(3) สิบลดสำหรับการให้ทานแก่คนอนาถา ชาวอิสราเอล ยังต้องถวายสิบลด อีกจำนวนหนึ่งเพื่อจะช่วยเหลือคนยากจน (เฉลยบัญญัติ 14: 28-29)

นอกจากนี้ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่สอนให้อิสราเอลรู้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของสิ่งสรรพที่คิดทั้งหมดในประเทศอิสราเอล ถือว่าเป็นของพระเจ้า ซื่อซายกันไม่ได้หากแต่ทำให้เช่าระยะนาน แต่เมื่อครบกำหนด 50 ปี จะต้องกลับเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าของเดิม คำสอนทั้งหลายเหล่านี้เป็นวิธีอบรมพลไพร่ของพระเจ้าให้เข้าใจว่าทุกสิ่งที่มีอยู่รวมทั้งชีวิตของเขาเป็นของพระบิดา สมัยนี้คริสเตียนเราไม่ได้อยู่ใต้พระบัญญัติแต่เมื่ออยู่ใต้พระคุณเราจะทำน้อยกว่าชาติอิสราเอลที่ยังไม่รู้จักพระกรุณาธิคุณของพระเยซูคริสต์หรือ?

4. ฉันทะภาระในหลังถือมาลาคี

ในหนังสือมาลาคี 3: 7-12 มีคำสอนที่สำคัญเกี่ยวกับฉันทะภาระของเรา ท่านมาลาคีได้กล่าวหาว่าพวกอิสราเอลได้หลงลืมพระเจ้าซึ่งเป็นการกระทำที่ร้ายแรงและน่ากลัว เขาร้องเรียกให้ชาวอิสราเอลกลับใจเสียใหม่และกลับมาหาพระเจ้า แต่ประชาชนถามว่าเราจะกลับมาหาพระเจ้าในเรื่องอะไรกัน ท่านมาลาคีตอบว่าก็ในเรื่องถวายสิบลดให้พระเจ้า ท่านหาว่าพวกอิสราเอลได้น้อยโก่งพระเจ้าในการที่

ไม่ได้นำหนึ่งในสิบของรายได้ถวายแน่นอน การถือโองพระเจ้าเป็นสิ่งที่ร้ายแรงกว่าการถือโองมนุษย์ การขโมยของของพระเจ้าเป็นบาปที่น่ากลัว แต่คริสเตียนหลายคนสมัยนี้กำลังถือโองพระเจ้าในเรื่องนี้ กำลังจะเอาเงินของพระเจ้าไปใช้ส่วนตัวซึ่งเปรียบเสมือนการลักขโมยของที่เป็นของพระองค์

ท่านมาลาคีแนะนำให้ชาวอิสราเอลนำเงินสิบลดมาสำสมไว้ในคลังแห่งพระวิหาร เพื่อจะมีเงินใช้จ่ายในวิหารของพระเจ้า ข้อนี้แสดงถึงวิธีดำเนินพระราชกิจของพระเจ้า คือให้บุตรทั้งหลายของพระองค์นำ 10 เปอร์เซ็นต์ของรายได้มาสำสมไว้ในคลัง สำหรับสมัยนี้เป็นคลังของคริสตจักรเพื่อจะมีเงินใช้จ่ายพอที่จะเลี้ยงศึกษาภักตบชื้อเครื่องใช้ต่าง ๆ และใช้ในเรื่องปลีกย่อยต่าง ๆ ที่จำเป็นในงานของคริสตจักร

ท่านมาลาคีท้าทายให้ชาวอิสราเอลมาลงคูพระเจ้า คูที่หรือว่าพระองค์จะไม่เปิดท้องฟ้าและเทพรให้แก่เขาจนเกินความต้องการหรือไม่ ถ้าเราสัตย์ซื่อในการถวาย 10 ซัก 1 เราจะได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณจากพระเจ้า เหลือที่จะรับได้คือพระพรฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญและพระพรฝ่ายวัตถุก็จะมีพอสมควรอีกด้วย เรื่องฉันทะภาระในพระคัมภีร์เดิมถ้าสรุปแล้วก็มีอยู่ว่า

- (1) พระเจ้าเป็นเจ้าของสิ่งสารพัดเพราะเป็นผู้ทรงสร้าง
- (2) พระเจ้าต้องการให้ไพร่พลของพระองค์เองเข้าใจและยอมรับเปิดเผยว่าพระองค์เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด
- (3) วิธีที่จะทำอย่างนี้คือโดยการถวายหนึ่งในสิบของทรัพย์สมบัติที่พระเจ้าทรงประทานให้เป็นประจำ

ข้ออภิปราย

1. ท่านรู้สึกว่าคุณได้ปฏิบัติแค่ไหน กับฉันทะภาระที่พระเจ้าทรงมอบไว้ในสวนเอเดน
2. พวกบรรพบุรุษสมัยอับราฮัมรู้ได้อย่างไรว่าเขาควรจะถวายสิบลดแก่พระเจ้า? ธรรมเนียมนี้มาจากไหน?
3. จงอภิปรายถึงเรื่องหน้าที่ถวายสิบลดตามคำสอนในพระบัญญัติและเอามาเปรียบเทียบกับหน้าที่ถวายทรัพย์ของคริสเตียนในสมัยนี้

บทที่ 4 จันทะภาระในคำสอนของพระเยซู

พระธรรมสำหรับอ่านและครีกครอง – มัทธิว 6:19-34

คำนำ - พระเยซูคริสต์เจ้าได้สอนอย่างมากมายเกี่ยวกับเรื่องสิ่งของที่มนุษย์มีอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งของคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินสมบัติของมนุษย์ และการใช้สิ่งของเหล่านี้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ทำไมพระเยซูทรงเน้นถึงเรื่องนี้มากเช่นนี้ในการสั่งสอนของพระองค์ก็เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงทราบว่าจะจิตใจของมนุษย์เราเต็มไปด้วยการโลภ และมักจะหลงรักเงินทองและสิ่งของมากกว่ารักพระเจ้า คำสอนของพระเยซูเรื่องทรัพย์สินสมบัติมีมากกว่าคำสอนเกี่ยวกับคำอธิษฐานหรือการออกไปประกาศแสดงว่า พระองค์ทรงเห็นว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่จะเตือนศิษย์ของพระองค์ในเรื่องนี้ ต่อไปนี้ขอให้เราพยายามศึกษาอย่างย่อ ๆ เกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูเรื่องจันทะภาระ ยังมีคำสอนอีกมากมายที่เราไม่สามารถจะนำมาพิจารณา เราจะยกมาตอนสำคัญ ๆ เท่านั้น

1. จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน

ในมัทธิวบทที่ 6 และลูกาบทที่ 12 มีคำสอนของพระเยซูที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียน คือสอนถึงท่าทีของคริสเตียนต่อเงินทอง ทรัพย์สินสมบัติ และการทำมาหากิน พระเยซูทรงเล่าเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐีโง่งที่ล้มพระเจ้าและรักทรัพย์สินสมบัติ เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเขา (ลูกา 12: 16-21) หมายความว่า เป็นการโง่งเขลามากถ้ามนุษย์เราจะพยายามรวยฝ่ายโลกนี้โดยสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัว และไม่มุ่งมีฝ่ายวิญญาณจำเพาะพระเจ้าพระเยซูสอนว่าบุตรของพระองค์ไม่ต้องเป็นห่วงมากในเรื่องการทำมาหากิน คือจะเอาอะไรมากิน จะเอาอะไรมานุ่งห่ม พระบิดาเจ้าทรงทราบว่าเราต้องการสิ่งเหล่านี้พระองค์ทรงเลี้ยงดูดูแลในอากาศ ไม่ให้มันอดอยากพระองค์ทรงตกแต่งหญ้าตามทุ่งนาให้สวยงาม แล้วพระองค์จะไม่ประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่บุตรที่รักของพระองค์หรือ? กษัตริย์ดาวิดเป็นพยานว่า เมื่อก่อนเขาหนุ่มเดวิดนี้เขาแก่แล้ว แต่เขาไม่เคยเห็นลูกของคนที่รักพระเจ้าอดอยาก (เพลงสดุดี 37: 25) บิดาของผู้เขียนเรื่องนี้มีลูกถึง 10 คน ท่านเคยเป็นพยานว่าลูกของเขาไม่เคยอดแม้แต่มือเดียว และมีเสื่อใส่ไปโรงเรียนตลอดมาทั้ง ๆ ที่บางครั้งเสื่อนั้นถูกปะมาก เพราะฉะนั้นคริสเตียนเราไม่ควรจะกังวลหรือวิตกเกี่ยวกับการทำมาหากินเหมือนกับหลายคนที่บอกว่าเขาไม่มีเวลาทำงานของพระเจ้า ไม่มีเวลามัสการพระเจ้า เพราะเขาต้องหาเงินให้ลูกเมีย ดังที่มีคำพูดกันว่าอยู่เพื่อกิน หรือกินเพื่ออยู่? มีหลายคนในโลกนี้ที่อยู่เพื่อกินเท่านั้น แต่เราที่เป็นคริสเตียนกินเพื่อจะยังชีวิตไว้ และอยู่เพื่อถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า ถ้าเราอยู่เพื่อจะหาเงินเท่านั้น แปลว่าเรามีใจโลภ ซึ่งเป็นบาปที่มักจะทำให้เราหลงลืมพระเจ้า พระเยซูก็บอกวิธีที่ดีที่สุดที่จะแก้ปัญหาเรื่องใจโลภ วิธีนี้ก็ปรากฏในหนังสือ มัทธิว 6: 33 “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดิน

ของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และพระองค์ทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” สำหรับคริสเตียนนั้นต้องให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในจิตใจและชีวิต ต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ ก่อนทุกครั้ง แล้วพระเจ้าสัญญาว่าถ้าเราทำเช่นนี้ พระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งฝ่ายวัตถุซึ่งเป็นปัจจัยชีวิตให้โดย เราไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องสิ่งเหล่านี้

2. จงล้าสทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์

คำสั่งสอนของพระเยซูเกี่ยวกับฉันทะการะอีกประการหนึ่ง คือว่าให้ศิษย์ของพระองค์เก็บทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ไม่ใช่ว่าเก็บไว้ในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า “อย่าล้าสทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลกนี้ ที่ตัวหนอนและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องล้วงลักเอาไปได้ แต่จงล้าสทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ที่ตัวหนอนหรือสนิมทำลายเสียไม่ได้และที่ไม่มีขโมยขุดช่องล้วงลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:19-21) แต่เราอาจจะถามขึ้นมาว่าเอาเงินทองหรือทรัพย์สมบัติของเราในโลกนี้ส่งไปไว้ในเมืองสวรรค์อย่างไรได้ เพราะว่าเมื่อเราตายจากโลกนี้ไปแล้วเราจะเอาติดไปไม่มีได้ พระเยซูเคยยกคำอุปมาเพื่อจะแนะนำศิษย์ของพระองค์ให้รู้จักวิธีที่จะเอาทรัพย์สมบัติไปฝากไว้ในธนาคารแห่งพระเจ้าเบื้องบน

ขอให้เราเปิดอ่านพระธรรมลูกา 16: 1-13) เรื่องของคนต้นเรือนอธรรม พระเยซูทรงชมเชยคนต้นเรือนอธรรม ไม่ใช่เพราะการกระทำอธรรมของเขา และการขี้โกง แต่ชมเชยการเตรียมสำหรับอนาคตเมื่อเขาเห็นว่าเขาจะออกจากการงาน เพราะนายรู้เรื่องเขา เขาก็จัดแจงหาทางเตรียมมิตรสหายที่จะต้อนรับเขาโดยใช้ตำแหน่งคนต้นเรือน พระเยซูทรงใช้อุทาหรณ์เรื่องนี้เพื่อจะสอนเราให้นึกถึงอนาคตในการใช้เงินทอง ของเราพระองค์ตรัสว่า “จงกระทำให้มีมิตรสหายแก่ตัวด้วยทรัพย์สมบัติอธรรมเพื่อเมื่อทรัพย์นั้นเสียไปแล้วเขาจะได้ต้อนรับท่านในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิจ” (ลูกา 16:9)

ข้อนี้หมายความว่าให้คริสเตียนเราใช้ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เพื่อจะช่วยคนให้รู้จักพระเจ้าแล้ว “เมื่อทรัพย์สมบัตินั้นเสียไปแล้ว” คือเมื่อเราออกจากโลกนี้แล้ว และเอาทรัพย์ไปด้วยไม่ได้ คนเหล่านั้นที่เราได้ช่วยให้มารู้จักพระเจ้าจะคอยต้อนรับเราใน “ที่อาศัยอันถาวรเป็นนิจ” คือเมืองสวรรค์ ถ้าเราเอาเงินของเราซื้อใบปลิวแจกให้คนที่ยังไม่เป็นคริสเตียน บางทีจะมีสักคนหนึ่งกลับใจเสียใหม่มาเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ สักวันหนึ่งเราจะพบคนนั้นในเมืองสวรรค์และเขาจะต้อนรับเราด้วยความยินดีเพราะเราได้ช่วยเขาให้รับชีวิตนิรันดร์ นี่แหละคือวิธีเก็บทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ คือใช้จ่ายในพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ในโลกนี้ก็จะเป็นการฝากไว้ในธนาคารเบื้องบนของพระเจ้า ความจริงพระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้เงินของเราก็ได้ แต่พระองค์อยากจะให้จิตใจของเราพัวพันกับแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงทราบการเงินของเราอยู่ที่ไหน จิตใจของเราก็จะอยู่ที่นั่น พระองค์อยากจะให้จิตใจของเราฝังอยู่กับ

แผ่นดินของพระองค์ เพราะฉะนั้นพระองค์สั่งให้เราถวายเงินของเราเพื่อให้ใช้จ่ายในพระราชกิจของพระเจ้า

นายทุนของบริษัทเดินเรือบริษัทหนึ่งที่ซานฟรานซิสโก กำลังสนทนากับเพื่อนคนหนึ่งที่ได้มาเยี่ยมเพื่อจะขอให้เขาบริจาคเงินช่วยการเผยแพร่พระกิตติคุณในต่างประเทศ เขาเขียนเช็คใบหนึ่งจำนวนหนึ่งพันเหรียญเพื่อจะมอบให้เพื่อนเอาไปใช้ในการเผยแพร่ในทันใดนั้นลูกจ้างคนหนึ่งวิ่งเข้ามาบอกว่ามีข่าวไม่ดี เรือเดินทะเลลำหนึ่งได้จมลงไปในน้ำ และสินค้าในเรือทั้งหมดก็เสียหายไปหมด นายทุนคนนั้นหันมาพูดกับเพื่อนว่าขอเช็คใบนั้นคืนมาด้วยความเห็นใจเพื่อนก็ส่งเช็คคืนให้เขา พรางพูดว่า “ต้องฉีกทิ้งซะใหม่เพราะขาดทุนมาก?” นายทุนตอบว่า “ไม่ใช่ผมจะแก้เป็นห้าพันเหรียญแทนหนึ่งพันเหรียญ ในการที่เรื่องมั่วนี้ทำให้ผมรู้ว่าสิ่งในโลกนี้ไม่ถาวร ผมจะรีบเอาเงินเก็บไว้ในธนาคารแห่งแผ่นดินสวรรค์” คริสเตียนที่คิดถูกต้องจะต้องคิดอย่างเดียวกับนายทุนคนนั้น

3. พระเยซูกับการถวายสิบลด

เรื่องการถวายสิบลด พระเยซูสอนว่าอย่างไรพระองค์ตรัสถึงการถวาย 10 เปอร์เซ็นต์ ครั้งเดียวเท่านั้นในมัทธิว 23:23 ในพระคัมภีร์ตอนนี้พระเยซูสอนว่าเราควรจะถวายสิบลดหนึ่งส่วน และหน้าที่อื่นในชีวิตคริสเตียนไม่ควรจะละเว้นด้วย พระเยซูเองคงจะถวายสิบลดเหมือนกันเพราะว่าพระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาทำลายพระบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาทำลายแต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มัทธิว 5:17) พระเยซูก็ทำตามพระบัญญัติของโมเสสทุกข้อทุกประการ พวกฟาริสีไม่เคยติเตียนพระเยซูว่าไม่ได้ถวายสิบลด แสดงว่าพระองค์คงจะถวายเสมอ มิฉะนั้นพวกฟาริสีที่คอยจับผิดพระองค์และที่เคร่งในการถวายสิบลด คงจะว่ากล่าวพระองค์แน่นอน แต่พระเยซูสอนในหลักเกณฑ์ที่สูงกว่าพวกฟาริสี พระองค์สอนว่าเราควรจะถวายทุกอย่างแก่พระเจ้าไม่ใช่ 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น พระองค์สั่งให้ขุนนางคนหนุ่มไปขายบรรดาสิ่งของที่มีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถาแล้วมาติดตามพระองค์ (มาระโก 10:21) พระองค์ชมเชยหญิงหม้ายในพระวิหารที่ถวายทองแดง 2 แผ่น เพราะว่าเขาเป็นคนยากจนแต่ได้ถวายเงินทั้งหมดที่มีไว้สำหรับเลี้ยงชีวิตของตน (มาระโก 12:42-44) มาตรฐานของพระเยซูในการถวายแก่พระเจ้าคือถวาย 100 เปอร์เซ็นต์ของชีวิต จิตใจ และทรัพย์สินสมบัติ พระองค์สอนว่าเราควรจะถวายเพราะรักพระเจ้า ไม่ใช่เพราะการบังคับแต่อย่างใดเลย พระองค์ยังสอนอีกว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35) คำสอนเหล่านี้สรุปแล้วหมายความว่าพระเยซูจะให้เราถือว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งปวงของเราเป็นของพระเจ้า เราควรจะถวายแก่พระองค์ โดยตรง 10 เปอร์เซ็นต์ แต่อีก 90 เปอร์เซ็นต์นั้นเราจะถือว่าเป็นของเราไม่ได้ ตัวเราเองก็เป็นของพระเจ้าแท้ทีเดียว สิ่งของที่เรามีอยู่เป็นของพระองค์ด้วย

4. พระเยซูทรงถวายทุกสิ่ง

พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างที่ดีเลิศในการถวายตัวแด่พระเจ้า อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้จักพระกรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า ครั้นพระองค์มั่งคั่งอยู่แล้ว พระองค์ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมีเนื่องจากความยากจนของพระเยซู” (2 โครินธ์ 8:9) ในชีวิตของพระเยซู พระองค์ทรงยอมถวายทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระบิดาเจ้า และทรงสละทุกอย่างเพื่อนมนุษย์เรา แม้จนกระทั่งยอมพลีชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนแทนบาปของเรา การถวายโดยสิ้นเชิงของพระองค์ควรกระตุ้นเตือนให้คริสเตียนทุกคนยอมถวายทุกสิ่งแด่พระองค์ และรู้จักหน้าที่ถวายทรัพย์เพื่อใช้จ่ายในอาณาจักรของพระองค์

เราสู้วายชนม์เพื่อท่าน	โลहितวิเศษเราไหล
ล้างจิตชำระวิญญาณ	ไถ่โทษให้เกิดใจใหม่
เราสู้วายชนม์ไม่คิดเสียดาย	ท่านมีสิ่งใดถวาย
เราสู้วายชนม์ไม่คิดเสียดาย	ท่านมีสิ่งใดถวาย
ปราสาทแห่งพระบิดา	บัลลังก์รุ่งเรืองของเรา
ผู้ทั้งมาสู่โลก	รับทุกข์ลำบากเปลี่ยวเปล่า
เราทิ้งยศศักดิ์ทั้งหมดเมืองแมน	ท่านทิ้งอะไรตอบแทน
เราทิ้งยศศักดิ์ทั้งหมดเมืองแมน	ท่านทิ้งอะไรตอบแทน
เรานำของดีลงมา	จากวังคองามเบื้องบน
ความรอดความรักสุขา	และซึ่งยกโทษโปรดคน
เรานำของดีมายืนจำหน่าย	ท่านยื่นสิ่งใดถวาย
เรานำของดีมายืนจำหน่าย	ท่านยื่นสิ่งใดถวาย

ข้ออภิปราย

1. จงหาคำอุปมาของพระเยซูที่เกี่ยวกับ “ฉันทะการะ” ว่ามีกี่เรื่อง และสอนอย่างไรบ้าง?
2. ลองคิดว่าคริสเตียนจะใช้เงินของเขาอย่างไรบ้างเพื่อเก็บเงินนั้นไว้ในเมืองสวรรค์?
3. จงยกตัวอย่างมาจากประสบการณ์ของท่านเพื่อจะพิสูจน์ข้อที่ว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

บทที่ 5 จันทะภาระในคำสอนของเปาโล

พระธรรมสำหรับอ่านและตรึกรอง 2 โครินธ์ 9: 6-15

คำนำ อาจารย์เปาโลถือว่าคนใดที่อยู่ในพระคริสต์แล้วเป็นของพระคริสต์ทั้งสิ้น เขาเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงไถ่เราไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์ ฉะนั้นเราไม่ใช่เจ้าของกายแต่เราต้องถวายเกียรติยศ แก่พระเจ้าด้วยร่างกายของเรา (1 โครินธ์ 6: 19-20) คำสอนของเปาโลเกี่ยวกับจันทะภาระก็มารวมอยู่ที่จุดนี้เป็นจุดสำคัญ คนที่เป็นคริสเตียนแล้วเป็นทาสของพระคริสต์และสิทธิขาดอยู่ที่พระองค์ทั้งสิ้น เราไม่มีสิทธิ์ที่จะดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์แก่ตัวเราเองต่อไป แต่เราจะต้องอยู่เพื่อประโยชน์แก่พระองค์นั้น ผู้ทรงวายพระชนม์เพื่อเห็นแก่เรา (2 โครินธ์ 5:15) อันที่จริงอาจารย์เปาโลถือว่าเขาเป็นเหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ (กาลาเทีย 2:20) จากข้อเหล่านี้เราเห็นได้ว่า คำสอนของอาจารย์เปาโลเกี่ยวกับจันทะภาระ ก็เน้นอย่างหนักถึงการถวายตัวแด่พระเจ้าโดยสิ้นเชิง แน่ทีเดียวถ้าเราถวายตัวทั้งสิ้นแก่พระเจ้า สิ่งอื่น ๆ ที่เป็นของเราจะต้องเป็นของพระเจ้าเหมือนกัน

แต่อาจารย์เปาโลมีคำสอนเจาะจงเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติของเรา และการถวายทรัพย์ของคริสเตียนในจดหมายของท่าน 2 ฉบับที่ส่งไปยังคริสตจักรในเมืองโครินธ์ มีคำแนะนำหลายประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เราจะเอามาให้เป็นหลักเกณฑ์และมาตรฐานในคริสตจักรทุกวันนี้ ในกรณีนั้นอาจารย์เปาโลกำลังเรียกรับเงินจากคริสตจักรต่าง ๆ เพื่อจะเอาไปมอบให้คริสเตียนยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม ในคำแนะนำของอาจารย์เปาโลเกี่ยวกับการเรียกรับเงินนี้มีหลักสำคัญหลายประการที่เป็นประโยชน์แก่คริสเตียนเราในสมัยนี้ ในหนังสือ 2 โครินธ์ บทที่ 8 อาจารย์เปาโลชมเชยพวกคริสเตียนในมณฑลมาเกโดเนียว่าถึงแม้ว่าเขาไม่รายนักแต่เขาก็ยินดีถวายทรัพย์เกินความสามารถของเขา เพราะความรักพระเจ้าและรักพี่น้องคริสเตียนในต่างแดน อะไรเป็นเคล็ดลับที่ทำให้คริสเตียนเหล่านั้นถวายทรัพย์ด้วยใจกว้างขวางเช่นนี้ เราจะพบได้ในข้อที่ 5 ของบทที่ 8 “แต่ข้อสำคัญที่สุดเขาได้ถวายตัวเขาเองแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ได้ยอมตัวให้แก่เราตามพระทัยพระเจ้า” เพราะฉะนั้นเราเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นในการถวายทรัพย์คือให้เราถวายตัวเองเสียก่อน

แต่การถวายเงินต้องทำเป็นระเบียบแล้วอาจารย์เปาโลแนะนำระเบียบอย่างดีสำหรับการถวายขอให้เปิดดู 1 โครินธ์ 16: 1-2 มีคำแนะนำดังต่อไปนี้

(1) ถวายสม่ำเสมอ “ทุกวันอาทิตย์” อาจารย์เปาโลแนะนำให้คริสเตียนนำเงินมาถวายทุกวันอาทิตย์เป็นประจำเมื่อมานมัสการพระเจ้า เขาจะได้ติดเงินในมือไปถวายแก่พระเจ้าเป็นส่วนหนึ่ง ของการนมัสการ

(2) ทุกคนถวาย “พวกท่านทุกคน” คริสเตียนทุกคนไม่ว่าจะรวยหรือยากจนแค่ไหนต้องมีส่วนในการถวายทรัพย์เพื่อทุกคนจะได้รับพระพรจากการถวาย

(3) ถวายด้วยการตระเตรียม “เก็บเงินผลประโยชน์ที่ได้ไว้บ้าง” ในการถวายทรัพย์เราต้องใช้ความคิด และเตรียมไว้ล่วงหน้าไม่ว่า ถึงเราถวายเอาเมื่อสิ้นวงประจำปีมีเหลืออยู่ 10 ส.ต. ควักออกมาใส่ถุงทรัพย์ แต่เราควรจะเตรียมด้วยการพิจารณาความเป็นอยู่ของเรา พระพรที่พระเจ้าประทานให้และด้วยการอธิษฐานตัดสินใจว่าพระองค์จะให้เราถวายมากน้อยเพียงใด

(4) ถวายตามรายได้ “เก็บเงินผลประโยชน์” หมายความว่า เราควรจะถวายแก่พระเจ้าตามอัตราที่พระองค์ได้ประทาน พระพรแก่เรามาก่อนและเราจะใช้อัตราอะไรในที่นี่อาจารย์เปาโลไม่ได้บอก แต่อัตราต่ำที่สุดในพระคัมภีร์คือถวาย 10 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ทั้งหมด พระเจ้าไม่เคยให้อัตราอื่นนอกจาก 10 ลด 1 เราจะถวายมากกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ก็ได้ แต่สำหรับคริสเตียนอัตราต่ำที่สุดคือ 1 ใน 10

ระเบียบดังกล่าวมานี้ที่อาจารย์เปาโลแนะนำไว้เราเอามาใช้ได้ทันทีในคริสตจักรของพระเจ้าในสมัยนี้วิธีนี้เป็นระเบียบเรียบร้อยดี และคริสเตียนทุกคนเข้าใจได้ง่าย

2. พระพรในการถวายทรัพย์

อาจารย์เปาโลสอนว่าการถวายทรัพย์ไม่ใช่หน้าที่ที่เราจะต้องทำโดยถูกบังคับ แต่โอกาสที่จะถวายเป็นพระพรที่เราได้รับจากพระเจ้า เป็นโอกาสที่จะร่วมในพระราชกิจของพระองค์ เป็นอุปนิสัยที่พระเจ้าจะสร้างในตัวเราโดยพระคุณของพระองค์ (2 โครินธ์ 8: 1-7) พระเจ้าไม่ต้องการใช้เงินของเราก็ได้ แต่พระองค์ต้องการให้เราได้รับพระพร ในการมีส่วนร่วมในราชกิจแห่งแผ่นดินของพระองค์ อาจารย์เปาโลพูดกับชาวโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการทรัพย์สมบัติของท่าน แต่ต้องการตัวท่าน”

(2 โครินธ์ 12:14) พระเจ้าต้องการที่จะให้จิตวิญญาณของเราเจริญเติบโต ความเห็นแก่ตัวความขี้เหนียวจะทำให้จิตวิญญาณของเราเหี่ยวแห้งไปหมด พระบิดาจะให้บุตรของพระองค์มีใจกว้างขวางพระองค์ตรัสว่า “คนที่มีศรัทธามักบริจาคจะสมบูรณ์” (สุภาษิต 11:25) หมายความว่าสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณจิต ฉะนั้นอาจารย์เปาโลแนะนำใน 2 โครินธ์บทที่ 8 ให้ชาวมาคะโดเนียหว่านพืชมากเพื่อจะเกี่ยวเก็บผลมาก (ข้อ 6) ถ้าถวายทรัพย์มากก็จะมีพระพรไฟวิญญาณมากมาย และการถวายนี้ต้องถวายด้วยความสมัครใจและด้วยใจยินดี “ทุกคนจงให้ตามซึ่งเขาได้คิดหมายไว้ในใจ ไม่ใช่ด้วยนิกเสียดาย ไม่ใช่ด้วยจิตใจให้เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อด้วยใจยินดี” (ข้อ 7) นี่เป็นท่าทีในใจของคริสเตียนแท้ ก็คือด้วยใจกว้างที่รักพระเจ้าจริง ๆ เราถวายทรัพย์แก่คริสตจักร ของเราด้วยใจยินดี และพระเจ้ายังทรงสัญญาว่าจะประทานสรรพคุณอันอุดมแก่เรา เพื่อเราจะมีสิ่งของทุกอย่างบริบูรณ์ด้วย (ข้อ 8) ทั้งหมดนี้แสดงว่าตัวคนที่รู้จักถวายทรัพย์ก็จะได้รับพระพรอย่างเหลือล้นในการถวาย

แต่เราจะเห็นพระพรในกิจการงานของพระเจ้าอีกด้วยในข้อที่ 10 อาจารย์เปาโลบอกว่า การถวายใจกว้างขวางจะทำให้มีพืชแก่คนที่หว่าน และอาหารแก่คนที่กิน จะบังคาลให้เกิดผลมากยิ่งขึ้นในพระราชกิจของพระเจ้า ถ้าคริสเตียนทุกคนปฏิบัติตามฉันทะภาระด้วยการถวายตามที่พระคัมภีร์ สอนคริสตจักรของพระเจ้าจะไม่ขาดสิ่งที่จำเป็นในกิจการงาน จะมีใบปลิวและหนังสือสำหรับการเผยแพร่จะมีเงินเลี้ยงครอบครัวของผู้รับใช้พระเจ้า และแผ่นดินของพระเจ้าจะแผ่ขยายออกไปโดยรวดเร็ว

นอกจากพระพรสำหรับผู้ถวาย และสำหรับกิจการของพระเจ้า การถวายทรัพย์จะทำให้เกิดการสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า (ดูข้อที่ 11-13)

3. การบำรุงศิษยาภิบาลผู้ประกาศ

อาจารย์เปาโลสอนว่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ในฐานะเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศเป็นผู้รักษาพระคำของพระเจ้าคือ รับฉันทะภาระจากพระเจ้าเกี่ยวกับพระกิตติคุณ แล้วผู้รักษาเหล่านั้นต้องเป็นคนสัตย์ซื่อทุกคน (1 โครินธ์ 4:1-2) ผู้รับใช้ของพระคริสต์ต้องสัตย์ซื่อต่อหน้าที่ประกาศพระกิตติคุณในทำนองเดียวกัน คริสตสมาชิกรับสัตย์ซื่อต่อผู้รับใช้ของพระคริสต์เหมือนกัน ใน 1 โครินธ์ บทที่ 9 อาจารย์เปาโลมีคำสอนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการบำรุงศิษยาภิบาล และผู้ประกาศท่านสอนว่าไม่เคยมีทหารคนใดที่ออกไปสู้รบโดยใช้ทุนของเขาเอง ไม่เคยมีคนเลี้ยงแกะที่ไม่ได้กินนมจากแกะของเขา ในทำนองเดียวกันชาวนาชาวไร่ ไถนาโดยหวังที่จะได้ผลประโยชน์จากไร่นาของเขาเช่นเดียวกัน อาจารย์เปาโลบอกว่าถ้าท่านหว่านของสำหรับวิญญาณให้แก่พี่น้องคริสเตียน เขามีสิทธิ์ที่จะเกี่ยวเก็บผลสำหรับผลได้จากเขาเหล่านั้นพอสมควร (1 โครินธ์ 9:10-11) ในสมัยพระคัมภีร์เดิม พวกปุโรหิตกับพวกเลวีที่ปรนนิบัติในโบสถ์ก็กินของถวายสำหรับโบสถ์อาจารย์เปาโลเอาหลักเกณฑ์นี้มาใช้สำหรับคริสตจักรในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ท่านพูดอย่างชัดเจนว่า “เช่นนั้นแหละองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้ว่าคนเหล่านั้นที่ประกาศพระกิตติคุณจงเลี้ยงชีพด้วยกิตติคุณนั้น” (1 โครินธ์ 9:14) หลักคำสอนข้อนี้แสดงอย่างแจ่มแจ้งว่าแผนการณ์ของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรในสมัยนี้ คือที่จะให้ผู้รับใช้พระกิตติคุณเลี้ยงชีพด้วยพระกิตติคุณ อันที่จริงอาจารย์เปาโลเองไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้ แต่เลี้ยงชีพของตัวเองด้วยการเย็บผ้าใบเพื่อไม่เป็นการหนักแก่คนที่รับกิตติคุณใหม่ ๆ แต่ท่านอ้างว่าท่านมีสิทธิ์ที่จะหยุดทำงานก็ได้แต่พระองค์ไม่ใช่สิทธิ์นี้เท่านั้น

เพราะฉะนั้นในสมัยนี้คริสตจักร ควรจะรับผิดชอบในการเลี้ยงศิษยาภิบาลผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ประกอบพระราชกิจของพระองค์เต็มเวลาเพื่อเขาจะได้เลี้ยงดูกิจการงานของพระเจ้า บางครั้งผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเอง ในกรณีที่คริสตจักรไม่สามารถที่จะเลี้ยง แต่เมื่อคริสตจักร

แข็งแรงพอ และสมาชิก ทุกคนปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียนเขาจะสามารถเลี้ยงศิษยาภิบาลอย่าง ถูกต้อง

4. ฟิลิปปี, คริสตจักรตัวอย่าง

ในหนังสือฟิลิปปี อาจารย์เปาโลได้ขอบคุณคริสเตียนชาวฟิลิปปีที่ได้ส่งเงินไปช่วยเขาขณะอยู่ในเรือนจำในกรุงโรม คริสตจักรนี้เริ่มต้นด้วยสมาชิกไม่กี่คน (ดูกิจการบทที่ 16) ตั้งแต่แรกเขาได้ร่วมมือกับอาจารย์เปาโลในการประกาศกิตติคุณโดยได้ส่งเงินไปช่วยเปาโล มิชชันนารีของพระคริสต์ (ฟิลิปปี 4: 14-19) เปาโลบอกว่าไม่มีคริสตจักรอื่นที่ได้เข้าร่วมมือกับเขาในการให้เงิน เว้นไว้ คริสตจักรฟิลิปปีเมื่อเขาขาดเงินอยู่ที่เมืองเซสะโลนิกา คริสเตียนที่ฟิลิปปีได้ฝากของมาช่วยหลายครั้ง เมื่ออาจารย์กำลังเป็นนักโทษในกรุงโรมเขาใช้เอปาฟะโรดิดุสไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย ลำบาก เพื่อจะเอาเงินไปช่วยอาจารย์เปาโล อัครสาวกคนชรากรู้สึกซาบซึ้งในความรักความกตัญญู ของชาวฟิลิปปีการส่งเงินมาช่วยเขาในโอกาสนี้ “เป็นสุคนธรสอันหอมหวานเป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า อาจารย์เปาโลกล่าวว่าเขาไม่ปรารถนาของให้ของเขา เขาไม่เห็นแก่เงินแต่ว่า “ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้รับผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น” แปลว่าเงินทองไม่เป็นสิ่งสำคัญแต่ความรักจากใจจริงของบุตรของพระเจ้าสำคัญยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น ส่วนอาจารย์เปาโลท่านมีทุกสิ่งพอสำหรับตัว ไม่รู้สึกลำบากเลย นอกจากนี้เขายังเตือนชาวฟิลิปปีว่า เขาทั้งหลายไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะขาดสนเพราะว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่พวกท่านต้องการนั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:19)

ถ้าทุกคริสตจักรจะปฏิบัติเหมือนคริสตจักรฟิลิปปีก็จะดีมาก คือไม่ใช่เลี้ยงตัวเองเท่านั้นแต่ยังส่งเงินช่วยแผ่ขยายแผ่นดินของพระเจ้าในที่อื่น ๆ อีกด้วย มีคริสตจักรแห่งหนึ่งในรัฐเทนเนสซี สหรัฐอเมริกาเงินรายได้ของคริสตจักรทุกปีก็เอาไปใช้ครึ่งหนึ่งในการงานของคริสตจักรที่นั่น แต่เงินอีก 50 เปอร์เซ็นต์นั้นเขาส่งไปใช้ในการเผยแพร่ทั่วโลก รู้สึกว่าคริสตจักรแบบนี้ไม่เห็นแก่ตัว แต่เห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้ามากกว่า

ยังมีคำสอนของอาจารย์เปาโลมากมายเกี่ยวกับพันธะภาระของคริสเตียนที่เราไม่สามารถที่จะนำมาศึกษาในที่นี้ในบทนี้เราได้ศึกษาถึงเรื่องพันธะภาระฝ่ายการเงินตามคำสอนของอาจารย์เปาโลในบทต่อไปจะศึกษาถึงเรื่องพันธะภาระเกี่ยวกับชีวิตของคริสเตียน

ข้ออภิปราย

1. ลองถกเถียงกันว่าอาจารย์เปาโลถวาย 10 สดหลังจากมาเชื่อพระเยซูหรือไม่?
2. ให้ทุกคนเป็นพยานถึงพระพรที่ได้ไปในการ ถวายทรัพย์แด่พระเจ้า?

3. จงหาข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวกับการเรียไ้เงินช่วยเหลือคริสเตียนอนาถาในกรุงเยรูซาเล็มท่านคิดว่าอาจารย์เปาโลได้ทำการเก็บเงินนี้เพราะเหตุใด?

บทที่ 6 จันทะภาระเกี่ยวกับคริสเตียน

พระธรรมสำหรับอ่านและครีครอง ลูกา 19:11-26

คำนำ ครั้งหนึ่งเด็กยากจนคนหนึ่งกำลังนั่งฟังการประชุมที่โบสถ์วันนั้นศิษยาภิบาลเทศนาถึงเรื่องการถวายทรัพย์แก่พระเจ้าเมื่อถึงเวลาถวายทรัพย์ เด็กคนนี้ก็ไม่มีอะไรจะถวาย เขาพยายามคิดว่าจะทำอย่างไรดี เพื่อจะแสดงความรักต่อพระเจ้า ฉะนั้นเขาจึงเอากระดาษชิ้นหนึ่งและเขียนลงไปใ้กระดาษนั้นว่า ข้าพเจ้าถวายตัวข้าพเจ้าเอง เพราะไม่มีเงินทองแท้ที่จริงเด็กคนนี้เข้าใจอย่างดีทีเดียว เรื่องจันทะภาระในชีวิตคริสเตียน ชีวิตคริสเตียนทั้งหมดเป็นการรับผิดชอบต่อพระเจ้า จุดเริ่มต้นในเรื่องจันทะภาระคือ เราต้องถวายตัวเราเองเสียก่อนเปาโลสอนว่า พระเจ้าต้องการตัวเราเองมากกว่าเงินทองของเรา ฟิลิปปี 4: 17 เมื่อคริสเตียนชาวมัคกะโดเนียจะถวายทรัพย์แก่พระเจ้า เขาก็ถวายตัวเขาเองเสียก่อนแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า (2 โครินธ์ 8:5) เพราะฉะนั้นเป็นการง่ายที่เขาจะถวายทรัพย์สมบัติแก่พระเจ้า เหมือนกับบาระบานา ที่ถวายตัวเองแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิงและก็ถวายทรัพย์สมบัติทั้งสิ้น เพื่อใช้จ่ายในงานของพระเจ้า (กิจการ 4:36-34) เมื่อเราถวายตัวเองแก่พระเจ้าเราก็เริ่มที่จะรับผิดชอบ ปฏิบัติตามจันทะภาระในชีวิตคริสเตียน เราเป็นคนต้นเรือนเกี่ยวกับสารพัดทุกสิ่งทีพระเจ้าประทานให้ พระองค์ได้ประทานพระพรมากมายแก่เราให้แก่นบทรของพระองค์ เหตุฉะนั้นขอให้เรานึกถึงความรับผิดชอบในการใช้พระพรเหล่านี้ โดยเฉพาะในเรื่อง 3 สิ่ง 3 อย่าง คือ ร่างกายของเรา ความสามารถของเรา และเวลาของเรา

1. จันทะภาระเกี่ยวกับร่างกาย

ร่างกายของคริสเตียนไม่ใช่เป็นทรัพย์สมบัติของตัวเอง แต่เป็นของพระเจ้าโดยการไถ่บาปของพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 6: 19-20) เพราะฉะนั้นอาจารย์เปาโลจึงวิงวอนคริสเตียนให้ถวายตัวแก่พระเจ้า เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่อันบริสุทธิ์ และเป็นผู้ที่ขอบพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณจิต (โรม 21:1) เมื่อเราได้รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และได้รับศีลล้างบาปเข้ามาเป็นสมาชิกของคริสตจักรของพระองค์ สิ่งแรกที่เราจะทำต่อไป คือถวายจิตใจร่างกายพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

ร่างกายของคนที่เป็นคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 3:16) เนื่องด้วยพระวิญญาณทรงสถิตในตัวเรา เราต้องรักษาร่างกายของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ สิ่งใดที่ไม่เหมาะที่จะอยู่ใกล้พระวิญญาณบริสุทธิ์เราไม่ควรจะให้เข้ามาในร่างกายของเรา ดังเช่นสุราของมึนเมาที่จะทำลายร่างกายและพาจิตใจของเรากระทำสิ่งที่เสียหายและน่าเกลียด เราไม่ควรจะแตะต้องหรือนำมาใช้แม้แต่

นิดเดียว ยาสูบก็เหมือนกันพวกนักวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นสิ่งที่ให้โทษแก่ ปอด หัวใจ มีหน้าซ้ำเป็นสิ่งที่สกปรกในการใช้ซึ่งไม่เหมาะที่คริสเตียนจะเสียเงินไปซื้อเลย ร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งที่ประเสริฐแล้ว พระเจ้าจะประทานให้เราเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราควรจะรักษาให้แข็งแรงด้วยการออกกำลังกาย ควรจะรับประทานอาหารที่ถูกต้อง ควรจะอาบน้ำให้สะอาดเสมอ เพราะร่างกายนี้เป็นที่สถิตของพระเจ้า ที่อเมริการัฐบาลมักจะสงวนบ้านเกิดของผู้สำคัญไว้เป็นสถานที่ที่ประชาชนจะไปเยี่ยม ความสำคัญของที่เหล่านั้นเกิดจากการที่บุรุษสำคัญได้เคยเป็นเจ้าของ และมีชีวิตอยู่ที่นั่น ถ้าเป็นเช่นนั้นยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดร่างกายของเราเป็นวิหารของพระเจ้าเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในตัวเรา

2. ฉันทะภาระเกี่ยวกับความสามารถ

ความสามารถที่เรามีอยู่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เรามาหาเอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ในภาษาอังกฤษเรามักจะเรียกความสามารถของคนหนึ่งคนใดว่า GIFT หรือ TALENT ทั้งสองคำนี้ก็มาจากพระคัมภีร์ “GIFT” แปลว่าของประทาน ซึ่งแสดงว่าสิ่งใดที่เราสามารถทำได้เก่งก็มาจากพระเจ้า TALENT มาจากคำอุปมาของพระเยซูในหนังสือ มัทธิว 25:14-30 ในเรื่องนี้พระเยซูพูดถึงเจ้านายที่มอบเงินให้คนใช้และท่านเองเดินทางไปต่างประเทศเมื่อกลับมาคนใช้ทุกคนต้องมารายงานว่าได้ค้าขายเอากำไรอย่างไรบ้าง โดยใช้เงินก่อนที่นายได้มอบให้ความสามารถของคริสเตียนก็เป็นของมอบให้เหมือนกัน เราจะต้องใช้ความสามารถของเราไม่ใช่เพื่อเป็นแก้ตัวหรือเพื่อจะหาเงินทอง หรือสำหรับโลกียะต่าง ๆ มีนักไวโอลินคนหนึ่งชื่อฟริทซ์ ไครส์เลอร์ ท่านเป็นพยานว่า “ความสามารถทางดนตรีไม่ใช่เป็นสิ่งที่เขาหามาได้เอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาก็เหมือนกับมีดนตรีในสายเลือด ผมเรียนโน้ตดนตรีได้ก่อนที่เรียน เอ.บี.ซี. ความสามารถทางดนตรีเป็นพรสวรรค์ของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นเงินที่ได้มาจากการเล่นไวโอลิน ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเงินสาธารณะประโยชน์ ข้าพเจ้าพยายามใช้น้อยที่สุดสำหรับความต้องการของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าใช้เงินนี้ซื้ออาหารและเสื้อผ้าที่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้าและภรรยาแต่เงินส่วนใหญ่จะต้องใช้เพื่อคนอื่น ข้าพเจ้าไม่เคยสร้างบ้านของข้าพเจ้าเองเพราะยังมีคนเป็นอันมากในโลกที่ยังไม่มีบ้าน” ท่านไครส์เลอร์เข้าใจอย่างดีเรื่องฉันทะภาระเกี่ยวกับความสามารถ ส่วนท่านท่านมีพรสวรรค์อันใดบ้าง ท่านมีความสามารถหลายอย่างหรือ? ก็ควรจะถวายแก่พระเจ้าทั้งหมดท่านมีความสามารถเพียงเล็กน้อยหรือก็ไม่ควรจะไปซ่อนมันไว้โดยไม่ได้ใช้ แต่จงใช้ความสามารถของท่านเท่าที่มีอยู่และพระเจ้าจะประทานความสามารถมากยิ่งขึ้นให้แก่ท่านหรือบางทีท่านรู้สึกว่ามีพรสวรรค์อะไรเลย ไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ดีแต่ไม่ต้องสงสัยแน่ทีเดียวพระเจ้าได้ประทานอะไรสักอย่างหนึ่งให้แก่ท่าน บางทีอาจจะเป็นนิสัยที่สงสารคนอื่น และยินดีให้คนอื่นมาปรับทุกข์กับเราเท่านั้นก็เป็นความสามารถที่พระเจ้าทรงใช้ได้ในพื้นที่ดินของพระองค์

3. นันทนาการเกี่ยวกับเวลา

เมื่อเราตื่นขึ้นมาในตอนเช้าของวันใหม่ เราจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่าง สดชื่น และแจ่มใส สารพัดทุกอย่างใหม่หมด เป็นวันใหม่ที่พระเจ้าทรงประทานมาให้แก่เราใน 24 ชั่วโมงนี้ เราจะทำอะไรกับเวลาที่พระเจ้าทรงมอบให้เราอีกวาระหนึ่ง เวลาเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุดในชีวิตของเราเพราะแท้ที่จริงชีวิตของเราประกอบด้วยเวลาเท่านั้น เราจะเอาเงินทองซื้อเวลาก็ไม่ได้ เขาเล่ากันว่า แอนดรู คาร์เนกี มหาเศรษฐีของอเมริกาเมื่อท่านจวนจะสิ้นใจบอกว่ถ้าเป็นไปได้เขายินดีเสียเงิน 2 ร้อยล้านเหรียญเพื่อจะซื้อเวลาสืบชีวิตไปอีก 10 ปี แต่เราทุกคนรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นทุกชั่วโมงทุกนาที ที่เรามีอยู่เปรียบเสมือนกับเงินทองหรือเพชรพลอยที่มีค่าสูงที่สุด

เราควรจะพยายามใช้เวลาทั้งหมดของเราให้เป็นประโยชน์ การที่จะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์เป็นการบาปหนักหนา เพราะพระเจ้าทรงให้เราใช้ชีวิตอยู่ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราจะต้องวางแผนการณ้ทุกวันที่จะใช้เวลาของเราให้ประสบผลสำเร็จสำหรับพระเจ้าท่านผู้ประกาศในพระคัมภีร์เดิมบอกว่า มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง (ปัญญาจารย์ 3: 1-11) ทุกวันเราควรจะทำสิ่งที่สำคัญก่อนแล้วทำอย่างมีระเบียบ เพื่อเวลาของเราจะไม่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้เราเริ่มทุกวันด้วยการอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ช่วยเราในการใช้เวลาให้มีประโยชน์ในแผ่นดินของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เราเตรียมพร้อมเสมอที่จะฉวยโอกาสที่พระเจ้าประทานให้เราคริสเตียนควรจะเป็นนักฉวยโอกาส คือเมื่อมีโอกาสทำอะไรเพื่อพระเจ้ารีบกระทำเสียก่อนที่โอกาสนั้นจะผ่านไป พระเจ้าประทานเวลาของเรามาเป็นวันหนึ่ง ๆ แล้วพระเยซูสอนเราว่า “อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวนกระวายถึงพรุ่งนี้เอง ความทุกข์ของวันใดก็พอสำหรับวันนั้น” (มัทธิว 6:34) ขอให้เราใช้แต่ละวันที่พระเจ้าประทานให้โดยการทรงนำของพระองค์

4. เวลาสำหรับพระเจ้า และแผ่นดินโลกของพระองค์

ท่านเคยคิดใหม่ว่าในสัปดาห์หนึ่ง ท่านฉวยเวลาแก่พระเจ้าน้อยเพียงใด ให้เรานั่งลงและพยายามคิดด้วยใจจริงว่าเราใช้เวลากี่ชั่วโมงในสัปดาห์ที่แล้วเพื่อพระเจ้าโดยตรง เราได้ใช้เวลาเท่าไรในการศึกษาพระคัมภีร์และการอธิษฐาน เราได้ใช้กี่ชั่วโมงในการเป็นพยาน เวลาทั้งหมดที่เราใช้ในการประชุมนมัสการที่โบสถ์มีเท่าใดถ้าเราทำเช่นนี้โดยไม่เล่นขี้โกง เราอาจจะแปลกใจที่เราใช้เวลาน้อยมากเพื่อพระเจ้า เราฉวยเวลาแก่พระเจ้าถึง 10 เปอร์เซ็นต์ของเวลาที่มีอยู่หรือ? คริสเตียนบางคนอ้างว่าเขาไม่มีเวลาทำงานของพระเจ้าเขาไม่มีเวลาที่จะเป็นพยานต่อคนอื่น เขาไม่วางที่จะไปโบสถ์ ใครเป็นผู้ได้ประทานเวลาทั้งหมดให้แก่เรา? ชีวิตของเรามาจากไหน? พระเจ้าประทานวัน เวลา ให้แก่เราเพื่อวัตถุประสงค์อะไร? คริสเตียนเราเชื่อว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์เราเพื่อจะให้เราฉวยเกียรติยศแก่พระองค์

เหตุฉะนั้นเราควรจะต้องจัดให้มีเวลาสำหรับสิ่งที่สำคัญที่สุด และควรจะต้องถือว่าเวลาของเราเป็นฉันทะภาระที่เราจะต้องปฏิบัติเพื่อพระเจ้า

อย่างน้อยเราควรจะต้องจัดเวลาวันหนึ่งใน 7 วัน แก่พระเจ้าในพระบัญญัติของโมเสสพระเจ้าได้สั่งไว้ว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโตและรักษาไว้เป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:8) สำหรับคริสเตียนเรา เราไม่ได้อยู่ใต้พระบัญญัติและเราไม่ต้องถือวันสะบาโตเป็นบัญญัติ แต่เรานมัสการในวันต้นสัปดาห์คือวันอาทิตย์ด้วยความสมัครใจเพราะว่าเรารักพระเยซูวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้เราควรจะต้องยกไว้เป็นวันพิเศษเพื่อพระองค์ ด้วยความสมัครใจของเรา เพราะว่าเราต้องการเวลาที่จะสนิทสนมกับพระองค์เป็นพิเศษ วันอาทิตย์ควรจะเต็มไปด้วยสิ่งที่จะถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า เช่นควรจะใช้เวลาพักผ่อนเวลาไปนมัสการที่โบสถ์ เวลาจะทำอะไรช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และเวลาสนิทสนมกับครอบครัว คริสเตียนที่ทำเช่นนี้จะพบว่าวันของพระผู้เป็นเจ้าจะเป็นวันที่ช่วยชูกำลังชีวิตคริสเตียนเป็นอย่างมาก

ในเรื่องฉันทะภาระเกี่ยวกับเวลาจงระลึกถึงคำสอนของอาจารย์เปาโลที่ว่า “จงซื้อโอกาสมาใช้ เพราะว่าบัดนี้เป็นกาลที่ชั่ว” (เอเฟซัส 5:16)

ในประเทศไทยมีมิชชันนารีคนหนึ่งที่เป็นตัวอย่างที่ดีมากเรื่องการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในแผ่นดินของพระเจ้า ทุกวันมิชชันนารีคนนี้พยายามจัดเวลาให้เป็นระเบียบ เพื่อจะกระทำทุกสิ่งที่เป็นในวันนั้นให้สำเร็จ เขามีเวลาสำหรับศึกษาพระคัมภีร์ เวลาทำการเผยแพร่และเยี่ยมเยียน มีเวลาอ่านหนังสือ มีเวลาสำหรับครอบครัว และเวลาพักผ่อนเขายังสามารถหาเวลาเขียนจดหมายให้อีกหลายคนเพื่อหนุนน้ำใจเขา ในวาระสำคัญแห่งชีวิต ชีวิตของมิชชันนารีคนนี้สอนเราว่าคริสเตียนมีฉันทะภาระที่รับมอบหมายจากพระเจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งที่มีอยู่ จะเป็นร่างกาย หรือความสามารถ หรือเวลา เราจะต้องให้การต่อพระเจ้าว่าเราได้ใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อประโยชน์อะไร

ข้ออภิปราย

1. จงอภิปรายถึงเรื่องคริสเตียนจะรักษาร่างกายอย่างไรเพื่อให้เป็นภานะบริสุทธิ์เพื่อพระเจ้า
2. จงเล่าถึงวิธีต่าง ๆ ที่พวกคริสเตียนจะใช้ความสามารถหรือพรสวรรค์ในกิจการงานของคริสตจักร
3. ลองจัดระเบียบสำหรับวันหนึ่ง ในชีวิตของท่านให้มีเวลาสำหรับอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ การออกกำลังกาย การอ่านหนังสือ และอื่น ๆ

บทที่ 7 ฉันทะภาระเกี่ยวกับพระกิตติคุณ

พระธรรมสำหรับอ่านและครีกรอง 2 โครินธ์ 5: 11-21

คำนำ อาจารย์เปาโลสอนว่าคริสเตียนมีฉันทะภาระเกี่ยวกับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ท่านพูดว่า “ให้ทุกคน ถูกว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์และเป็นผู้รักษา ข้อลับลึกของพระเจ้า ฝ่ายผู้รักษา เหล่านั้นต้องเป็นคนสัตย์ซื่อทุกคน” (1 โครินธ์ 4:1-2) เราคริสเตียนทุกคนเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ พระองค์ได้ทรงนำเราให้รู้จักพระกิตติคุณของพระองค์ และความรอดที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น เราจะต้องมีความสัตย์ซื่อในการส่งพระกิตติคุณต่อไปยังผู้ที่ยังไม่ได้รับ สิ่งที่มีค่ามากที่สุด ในจำนวนทรัพย์ที่เรามีอยู่คือพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิ่งของอันใดหรือเงินทองมากน้อยเพียงใดที่มีคุณค่าเทียบเท่ากับ พระกิตติคุณของพระองค์ พระกิตติคุณเป็นข่าวดีที่โลกนี้ต้องการมากที่สุด แล้วเป็นความรับผิดชอบของผู้ที่รู้จัก พระกิตติคุณแล้วที่จะบอกชาวโลกทั้งหลายถึงเรื่องความรอดในพระคริสต์

1. คริสเตียนเป็นหนี้มนุษย์ทั้งหลาย

ในหนังสือโรม 1:14-16 อาจารย์เปาโลเผยความรู้สึกในใจว่า เขาเป็นหนี้คนในโลกนี้ทุกชั้นทุกวรรณะ ทุกชาติทุกภาษา เป็นหนี้ในเรื่องอะไรก็เป็นหนี้ในเรื่องพระกิตติคุณ คริสเตียนเราเป็นหนี้พระมหากรุณาธิคุณของพระคริสต์อย่างเหลือที่จะชำระหนี้นี้ได้ แต่พระองค์ตรัสว่า เราจะใช้หนี้ให้พระองค์ด้วยการกระทำของเรา หรือการถวายทรัพย์ของเราไม่ได้ แต่พระองค์สั่งให้เราไปใช้หนี้สินอันนี้โดยเอาพระกิตติคุณของพระองค์ไปบอกเล่าแก่คนที่ยังไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง ส่วนอาจารย์เปาโลท่านอ้างว่าข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะประกาศกิตติคุณแก่ทุกคนในโลก คำพูดอันนี้ไม่ใช่เป็นการอ้างเท่านั้น แต่ตรงกับกรปฏิบัติในชีวิตของอาจารย์เปาโลเขามีใจร้อนรนเสมอที่จะไปหาคนในที่ใหม่ ๆ ที่ยังไม่รู้จักพระเยซูคริสต์ (โรม 15:17-25) เขาพร้อมเสมอที่จะเสียสละและอดทน ความลำบากทุกอย่างเพื่อให้พระกิตติคุณแผ่ขยายออกไปให้กว้างขวางที่สุด (2 โครินธ์ 4: 7-12) เมื่อที่น้องคริสเตียนบางคนจะห้ามอาจารย์เปาโลไม่ให้ไปประกาศที่กรุงเยรูซาเล็ม เพราะอันตรายที่คอยทำอยู่ที่นั่นอาจารย์เปาโลก็ไม่ยอมฟังเสียงแต่มุ่งหน้าไปกรุงเยรูซาเล็มโดยพูดว่า “ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้าถ้าหากได้กระทำการในหน้าที่ของข้าพเจ้าให้สำเร็จในชีวิตด้วยความยินดี และได้ทำการปรนนิบัติที่ได้รับฉันทะจากพระเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงกิตติคุณซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” (กิจการ 20:24) อาจารย์เปาโลถือว่าการประกาศกิตติคุณเป็นฉันทะภาระที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า ท่านได้กระทำงานนี้ด้วยความยินดี เพราะมีความภูมิใจในพระกิตติคุณ “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องกิตติคุณของพระคริสต์” (โรม 1:16)

ในพระคัมภีร์เดิม สมัยอาณาจักรอิสราเอลครั้งหนึ่ง กรุงสะมาเรียถูกล้อมด้วยกองทัพทหารของประเทศซูเรีย คนที่อยู่ในกรุงสะมาเรียก็ออกไม่ได้ตลอดเวลาหลายเดือนจนกระทั่งหลาย คนอดอาหารตายและบางคนถึงกับต้องกินลูกของตนเป็นอาหาร แต่มีบางคนที่ยังเชื่อในพระเจ้า ที่ได้ธรรมาจารย์ของพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ คือวันหนึ่งพระเจ้าบันดาลให้กองทัพของซูเรีย เกิดความกลัวถอนทัพออกไปเสีย ๗ โดยชาวสะมาเรียไม่รู้เรื่องตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น มีคนป่วยโรครีเอนกลุ่มหนึ่งในกรุงสะมาเรียพูดกันว่า ให้เราออกไปหาอาหารเถิดถ้าตายก็ตาย เพราะเรากำลังอดอาหารตายอยู่ที่นี่ เมื่อออกไปถึงค่ายของซูเรียแต่เช้ามีดเขาพบว่าไม่มีใครอยู่สักคนหนึ่ง หากแต่มีอาหารมากมายก่ายกองเหลืออยู่ เขาก็รีบลงมือทานอาหารกันใหญ่แต่คนหนึ่งนึกได้และพูดขึ้นว่า “วันนี้เป็นวันที่มีข่าวดีถ้าเรานั่งอยู่คอยจนถึงรุ่งเช้าเราก็ทำไม่ถูก เราคงจะมีโทษบ้างเหตุฉะนั้นจงไปบอกข่าวที่ราชวังด้วยกันเดี๋ยวนี้เถิด” (2 พงสาวดาร 7:9) คริสเตียนเราสมัยนี้เปรียบเหมือนกับคนป่วยโรครีเอนเหล่านั้น เรารู้จักข่าวดีเกี่ยวกับความรอดในพระเยซูคริสต์ ถ้าเรานั่งอยู่ไม่ไปบอกคนอื่นเสียเราก็ทำไม่ถูก เราเป็นผู้รับฉันทะภาระแห่งพระกิตติคุณ

2. พระเจ้าทรงมอบหมายพระกิตติคุณให้เรา

อาจารย์เปโตรกล่าวว่า “ตามซึ่งทุกคนได้รับความสามารถที่ทรงประทานให้แล้ว ก็ให้เจือจานความสามารถนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อย่างดีสำหรับแจกและสำแดงพระคุณต่าง ๆ ของพระเจ้า” (1 เปโตร 4:10) คำสอนอันนี้หมายความว่าผู้ที่ได้รับเชื่อในพระเยซูคริสต์เปรียบเสมือนเจ้าหน้าที่หรือคนต้นเรือนของพระเจ้า และเราต้องรับผิดชอบที่จะใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้ในการแจกจ่ายพระกิตติคุณ พระเจ้าได้ทรงมอบหมายพระกิตติคุณให้แก่บุตรทั้งหลายของพระองค์ตามที่พระเยซูคริสต์ได้ตรัสสั่งไว้เป็นปัจฉิมโอวาทของพระองค์ “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มสิ้นทั้งมณฑลยูดา มณฑลสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) พระเยซูได้ทรงฝากความจริงเกี่ยวกับความรอดไว้กับทุกคนที่ได้รับชีวิตใหม่แล้ว เมื่ออาจารย์เปาโลจะลาพวกผู้ปกครองของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส เพื่อจะจากเขาไปกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้าย ท่านได้เตือนผู้ปกครองทั้งหลายถึงเรื่องความรับผิดชอบของคณงานของพระเจ้า อาจารย์เปาโลได้ประกาศพระกิตติคุณในเมืองเอเฟซัส เพื่อเป็นตัวอย่างแก่เขาทั้งหลาย เขาได้ปรนนิบัติหน้าที่ที่ได้รับฉันทะจากพระเจ้า เขาได้เป็นพยานถึงพระกิตติคุณแก่คนทุกคน ท่านได้ทำหน้าที่สำเร็จทุกประการเพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้เขาเตือนให้ผู้ปกครองที่จะดูแลงานต่อไปให้ปฏิบัติตามตัวอย่างที่ท่านได้วางไว้ดังนี้ “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงได้ช่วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28)

อาจารย์เปาโลได้มอบฉันทะภาระแห่งพระกิตติคุณไว้กับทิโมธีด้วย ทิโมธีเปรียบเสมือนลูกชายของอาจารย์เปาโล แล้วเปาโลได้ตั้งทิโมธีให้รับมอบงานจากอัครสาวกเปาโลอีกครั้ง นอกจากนั้นทิโมธีจะต้องมอบพระกิตติคุณให้คนอื่นต่อไปอีกด้วย “จงฝากข้อความเหล่านี้ ซึ่งท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนสัตย์ซื่อที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” (2 ทิโมธี 2:2) ข้อนี้สำคัญมากเพราะได้บอกเราถึงวิธีแผ่ขยายแผ่นดินของพระเจ้าที่ดีที่สุด คือว่าทุกคนที่ได้รับพระกิตติคุณจะต้องส่งให้คนอื่น เพื่อคนเหล่านั้นจะได้ส่งต่อไปให้คนอื่น ๆ อีกด้วย เช่นนี้แหละพระกิตติคุณจะแพร่หลายถึงมนุษย์ทุกคนแต่เราผู้เป็นคริสเตียนแต่ละคนจะต้องรับฉันทะภาระในการประกาศกิตติคุณมิฉะนั้นสายแห่งพระกิตติคุณจะขาดระยะติดต่อกัน และหลายคนจะไม่ได้รับข่าว

3. เราเป็นทูตของพระคริสต์

ในหนังสือ 2 โครินธ์ บทที่ 4,5 อาจารย์เปาโล มีคำหนุนน้ำใจที่ดีเลิศสำหรับผู้รับใช้ของพระเจ้าสำหรับอาจารย์เปาโลก็คือว่าการปฏิบัติหน้าที่ประกาศกิตติคุณเขาได้รับพระเยซูคริสต์โดยตรง แล้วจะต้องรับผิดชอบต่อพระองค์เอง คือเป็นฉันทะภาระที่ได้รับมอบจากกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย พระกิตติคุณเป็นทรัพย์อันเลิศประเสริฐ และเป็นความสว่างของโลกถ้าเราปิดซ่อนไว้ก็หมายความว่าความสว่างไม่ได้ส่องแสงถึงชาวโลกในการแจกจ่ายทรัพย์แห่ง พระกิตติคุณนี้จะต้องประสบความลำบากหลายอย่างใน 2 โครินธ์ 4:8-18 อาจารย์เปาโลเล่าถึงความยากลำบากต่าง ๆ นา ๆ ที่ท่านได้ประสบมาในการประกาศกิตติคุณ แต่ถึงจะลำบากอย่างไรก็ตามผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่นี้เราไม่ได้รายงานต่อมนุษย์คนหนึ่งคนใดเลย แต่เราจะรายงานต่อพระเยซูคริสต์โดยตรงในวันสุดท้าย (2 โครินธ์ 5:10) สิ่งทีกระตุ่นเตือนผู้รับใช้ของพระเจ้าคือความรัก คือเหมือนกับความรักได้บังคับเราอยู่ 2 โครินธ์ 5:14 เป้าหมายในการรับใช้พระเจ้า คือการที่จะให้คนคืนดีกับพระเจ้า “พระองค์ได้ทรงมอบเรื่องการที่จะให้คนคืนดี กันนั้นไว้กับเรา” (2 โครินธ์ 5:19) พระเจ้าทรงให้เกียรติอย่างสูงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ โดยได้เรียกเขาเป็นราชทูตของพระคริสต์และผู้แทนของพระคริสต์ เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้รับพระกิตติคุณแล้ว และได้รับชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์ก็ต้องรับผิดชอบอย่างสูง พระเจ้าได้ทรงตั้งเราให้เป็นราชทูตของพระองค์เพื่อจะนำข่าวดีเรื่องการคืนดีกันกับพระเจ้าไปบอกกับพี่น้องมนุษย์ทั้งหลาย และอ้อนวอนให้เขากลับมารับการยกโทษบาปจากพระองค์

อาจารย์บุญครอง ปิฎกานนท์ เคยเป็นพยานว่าเมื่อก่อนที่ท่านเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ท่านเคยคิดอยากจะทำราชการในกระทรวงการต่างประเทศไปเป็นเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศหนึ่งในต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่จะปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนของชาติ ต่อคนอีกประเทศหนึ่งแต่เมื่ออาจารย์บุญครองได้รู้จักกับพระเยซูคริสต์แล้วพระเจ้าทรงดลใจท่านให้รับราชการของพระองค์เป็นราชทูตของพระคริสต์ประจำประเทศไทย ท่านมี

ความประสงค์ว่าอยากจะเป็นตัวแทนของพระคริสต์ต่อพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเพื่อจะชักชวนให้เขามา
คืนดีกับพระเจ้า

4. ปฏิบัติพันธะภาระนี้โดยทางคริสตจักร

เราจะปฏิบัติตามพันธะภาระเกี่ยวกับการประกาศกิตติคุณได้อย่างไร ก็ทางที่ดีที่สุดเราควร
ปฏิบัติหน้าที่นี้ในวงงานของคริสตจักร วัตถุประสงค์อันสำคัญของคริสตจักรที่ได้รับมอบจากพระเยซู
คริสต์โดยตรงคือที่จะประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวโลกทั้งหลาย ฉะนั้นเราควรจะทำกรประกาศของเรา
โดยร่วมกับพี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรพระเยซูทรงรักคริสตจักรและทรงประทานพระองค์เองเพื่อ
คริสตจักร ส่วนคริสเตียนเราควรจะรักคริสตจักรเหมือนกัน และร่วมในการเป็นพยานของคริสตจักร คำ
พยานของเราจะมีน้ำหนักมากกว่าถ้าเราร่วมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ ในคริสตจักรแทนที่จะพยายามเป็น
พยานแต่ลำพังคนเดียว

ที่คริสตจักรแห่งหนึ่งก็มีการประชุมคืนก่อนวันคริสตมาสศิษยาภิบาลเทศนาถึงเรื่องว่า พระเยซู
เป็นความสว่างของโลกเสร็จแล้วเขาดับไฟในโบสถ์หมดและจุดเทียนเล่มเดียว ศิษยาภิบาลใช้เทียนเล่ม
นี้จุดเทียนของม้านายก แล้วมรรคนายกไปตามเก้าอี้ที่นั่งของสมาชิกทั้งหลายจุดเทียนของแต่ละคน
ต่อ ๆ ไปจนกระทั่งทุกคนในคริสตจักรนั้นถือเทียนไว้ในมือ เป็นภาพที่สวยงามมาก ปรากฏว่าแสงสว่าง
ได้ส่องทั่วไปภายในโบสถ์ ถ้าเพียงคนเดียวจุดเทียนแล้วถือเอาไว้ในมือ อยู่ในห้องนั้นไม่ค่อยสว่างแต่ถ้า
ทุกคนส่องแสงสว่างรวมกันความมืดก็หายไปหมด เช่นเดียวกันถ้าคริสเตียนคนเดียวเป็นพยาน แสง
สว่างของเขาก็น้อยเต็มที แต่ถ้าร่วมกับพี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรความสว่างแห่งพระกิตติคุณ จะเป็น
แสงจ้าส่องไปถึงคนภายนอก

เหตุฉะนั้นขอให้เราทุกคนเป็นสมาชิกที่ดีของคริสตจักร และร่วมมือกันเพื่อจะปฏิบัติตาม
พันธะภาระของเรา ขอให้ท่านพิจารณาจิตใจของท่านเอง ท่านได้ทำอะไรเกี่ยวกับความรับผิดชอบของ
ท่านในการเป็นพยาน ท่านได้บอกถึงเรื่องความรักของพระคริสต์ท่านเคยนำวิญญาณดวงหนึ่งมาสู่
ความรอดหรือเปล่า ถ้าสมาชิกทุกคนในคริสตจักรเป็นเหมือนกับท่าน คริสตจักรของท่านจะประสบ
ผลสำเร็จในการปรนนิบัติ พันธะภาระแห่งพระกิตติคุณหรือเปล่า

ข้ออภิปราย

1. จงศึกษาชีวิตของอาจารย์เปาโล โดยสังเกตว่าท่านได้ปฏิบัติตามพันธะภาระเกี่ยวกับ พระกิตติคุณ
อย่างไร
2. จงระลึกถึงหน้าที่ต่าง ๆ ของเอกอัครราชทูต และเอามาเปรียบเทียบกับหน้าที่ของคริสเตียนว่า
เหมือนกันอย่างไร

3. พยายามคิดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ท่านจะทำเพื่อช่วยคริสตจักรให้ปฏิบัติตามพันธะภาระในการประกาศกิตติคุณ

บทที่ 8 ฉันทะภาระเกี่ยวกับเงินทอง

พระธรรมสำหรับอ่านและตรีกตรอง 1 โครินธ์ 16: 1-9

คำนำ ครั้งหนึ่งมีการรับศีลบัปติสมาที่ริมน้ำแห่งหนึ่งสมาชิกทั้งหลายของคริสตจักรมาร่วมประชุม บนตลิ่งและศิษยาภิบาลได้นำผู้ที่ชื่อใหม่ ๆ ลงไปในน้ำ เพื่อจะให้เขาได้รับศีลเมื่อชายคนหนึ่งกำลังเดินออกไปในน้ำภรรยาของเขาผู้อยู่บนตลิ่งก็ตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า เดี่ยวก่อนกระเป๋าสตางค์ของคุณยังอยู่ในกระเป๋ากางเกงเอาออกมาให้ฉันก่อนที่จะลงไปน้ำ ชายคนนั้นเริ่มจะควักกระเป๋ากางเกงออกแต่เดี๋ยวเขาคิดได้แล้วเอากระเป๋าสตางค์ไปใส่ลงในกางเกงอีกฟร้งบอกว่า ไม่ใช่ผมอยากให้กระเป๋าสตางค์รับศีลบัปติสมาด้วย ความจริงถ้าคริสเตียนทุกคนมีความคิดอย่างนี้จะเป็นการดี เพราะว่าเมื่อเราถวายตัวแก่พระเจ้าเราควรจะถวายทรัพย์สมบัติของเราแก่พระองค์ด้วย พระเยซูตรัสว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ในไหนจิตใจก็อยู่ที่นั่น (มัทธิว 6: 21) โดยมากถ้าพระเจ้าได้เงินทองของเรา พระองค์ก็ได้ตัวเราทั้งหมด เพราะว่าถ้าเรายอมใช้เงินของเราเพื่อพระเจ้าทั้งหมด แสดงว่าจิตใจของเราได้มอบถวายแก่พระองค์แล้ว เหมือนกับว่าเงินทองเป็นข้อพิสูจน์ความรักของเรา เพราะเหตุฉะนั้น ฉันทะภาระของเราเกี่ยวกับการเงินจึงเป็นหน้าที่คริสเตียนที่น่าศึกษา

1. การถวาย 10 ลดเป็นมาตรฐานในพระคัมภีร์

ตั้งแต่แรกพระเจ้าสร้างมนุษย์ พระเจ้าเริ่มที่จะอบรมบุตรของพระองค์ให้เข้าใจว่า พระองค์เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และมนุษย์เป็นผู้ดูแลเท่านั้นเมื่อมนุษย์เริ่มนมัสการพระเจ้า เขาก็นำส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าประทานมาถวายแก่พระองค์ เพื่อแสดงว่าเขายอมรับว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของแท้ (ปฐมกาล 4:3-4) ตั้งแต่เด็กคำบรรพมนุญย์เริ่มใช้ 1 ใน 10 เป็นอัตราในการถวายทรัพย์แก่พระเจ้า คนหลายชาติหลายภาษาก็ถวายตามส่วนนี้ในชาติพระเจ้าเลือกสรรไว้ คือชาติอิสราเอลก็มีการถวาย 10 ลดเหมือนกัน อับราฮัมกับยาโอบถวาย 10 ลดมาถึงสมัยโมเสส พระเจ้าสั่งไว้ในพระบัญญัติให้พลไพร่ของพระองค์ถวาย 10 ลด พวกศาสนาดพยากรณ์เช่นท่านมาลาคิเป็นต้น สอนให้ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าถวาย 10 ลด ในฐานะที่พระเยซูเป็นชาวยิวที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติ พระองค์คงจะถวาย 10 ลดเหมือนกันพระองค์ทรงชมเชยผู้ที่ถวาย 10 ลดว่าเป็นการดี แต่ทรงสอนว่าคริสเตียนจะต้องถวายทุกสิ่งแก่พระเจ้าอาจารย์เปาโลสอนให้คริสเตียนสมัยนั้นถวายตามส่วนที่พระเจ้าได้ประทานพระพรให้แก่เขา ในพระคัมภีร์ทั้งเล่มพระเจ้าไม่เคยให้อัตราส่วนในการถวายทรัพย์ นอกจากส่วน 10 ลด 1 แต่ในพระคัมภีร์ใหม่สอนว่าคริสเตียนที่ดีควรจะถวายทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระเจ้า ส่วนจำนวนทรัพย์ที่จะถวายให้คริสตจักรโดยตรง คนคริสเตียนควรจะ

ถวายมากกว่าชาวียที่อยู่ที่พระบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม เราไม่ได้อยู่ที่พระบัญญัติแต่เราได้รับพระพรมากกว่าเขาหลายเท่า ฉะนั้นเราจะถวายน้อยกว่าเขาหรือเราไม่ต้องถวายเพราะถูกบังคับ แต่เราถวายด้วยความสมัครใจด้วยยินดี ด้วยยินยอมเพราะความรัก ส่วน 10% เป็นแต่จุดเริ่มต้น เป็นแต่อัตราต่ำที่สุดสำหรับคริสเตียน

ในหนังสือฮีบรู 7: 1-10 ผู้เขียนได้เปรียบพระเยซูคริสต์กับมัลคีเซเด็คผู้เป็นปุโรหิตสมัยอับราฮัม ท่านสอนว่าพระคริสต์เป็นปุโรหิตใหญ่ยิ่งสูงสุด ใหญ่ยิ่งกว่าปุโรหิต ซึ่งเป็นเชื้อสายของอาโรนแล้วบอก ว่าปุโรหิตเหล่านั้นได้รับ 10 ลดของประชาชน แต่สมัยนี้ผู้ที่รับ 10 ลดของเราคือปุโรหิตที่ใหญ่ยิ่งสูงสุด คือพระเยซูคริสต์เจ้า เพราะฉะนั้นเราเห็นได้ว่าการถวาย 10 ลด 1 เป็นคำสอนของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และเป็นมาตรฐานสำหรับคริสเตียนด้วย

2. การถวาย 10 ลดเป็นการยุติธรรม

หลายคนบอกว่าเป็นการยุติธรรมที่พระเจ้าจะเรียก 10% จากทุกคนแต่ถ้าเราคิดให้ดีเป็นสิ่งที่ยุติธรรมที่สุด เพราะคนที่มั่งมีและได้รับพระพรจากพระเจ้ามากก็ต้องถวายมาก แต่ยังถวายตามอัตราส่วน 10% เช่น มีพ่อค้าที่เป็นมหาเศรษฐีในรัฐเท็กซัส ชื่อ แอช ซี ดูค แรกเริ่มทีเดียวเขาถวาย 10 % ของรายได้ทั้งหมด แต่พระเจ้าทรงประทานพระพรมากมายเหลือล้นจนกระทั่งในตอนท้ายของชีวิตของเรา เขารู้สึกว่า 10 % ไม่พอจึงถวายมากกว่า 90% ของเงินทองที่ได้มา

สำหรับคนยากจน 10% ก็ยุติธรรมเหมือนกันเพราะคนที่มียาได้น้อยที่สุดสามารถที่จะแบ่ง 10% ให้แก่งานของพระเจ้าเหมือนกับแม่หม้ายในสมัยพระคัมภีร์ที่ถวาย 2 สดางค์เท่านั้น แต่พระเยซูทรงชมเชยเขามากเพราะเขาได้ถวายทรัพย์สมบัติทั้งสิ้น พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ทุกคนมีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระองค์ไม่ใช่เฉพาะคนมั่งมีเท่านั้น พระองค์ทรงถือว่าทุกคนที่ถวายตาม ความสามารถของตนได้ถวายเท่ากันหมดในสายพระเนตรของพระองค์ แต่บางคนคัดค้านบอกว่าคนยากจนถวาย 10 ลด 1 ไม่ได้ แต่พระเจ้าตรัสว่าจงลองดูเราเถิด พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไม่ให้เราอดอยากและเมื่อเราถวาย 10% เราจะรู้สึกเหมือนกับอีก 90% ทวีมากขึ้นในการใช้จ่าย เหมือนกับแม่หม้ายของเมืองซาเรีธา ในสมัยของอะลีซาที่มีแป้งกับน้ำมันเหลือพอที่จะเลี้ยงลูกกับตัวเองอีกมือหนึ่งเท่านั้น แต่เมื่ออะลีซา มาขอรับประทานด้วยอีกคนหนึ่ง เขาก็ยอมให้อาหารแก่ผู้รับใช้ของพระเจ้า เมื่อทำเช่นนี้ก็ปรากฏว่าแป้งกับน้ำมันของเขาไม่ขาดตลอด เวลาที่มีการกั้นการอาหาร จงเชื่อพระเจ้าเถิด พระองค์ทรงรับผิดชอบที่จะเลี้ยงบุตรของพระองค์ที่ไว้วางใจในพระองค์ จงเชื่อฟังพระเจ้าในการถวายทรัพย์และท่านจะรับพระพรจงคิดดูให้ดีในการหารายได้เพื่อจะเลี้ยงชีพของเรา พระเจ้าประทาน 95% ถึง 97% ของเรี่ยวแรงกำลัง และทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เรารับรายได้นั้น แต่ว่าพระองค์ทรงเรียกเพียงแต่ 10% จากเราเป็นการแสดงความรักต่อพระองค์

3. จะคำนวณส่วน 10 ลด 1 อย่างไร?

คริสเตียนหลายคนบอกว่า เขาไม่สามารถที่จะคำนวณ 10% ที่จะถวายแก่พระเจ้าได้ แต่ถ้าเราทำด้วยความจริงใจและใจรักพระเจ้ายอมทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้านี้ไม่ยากที่จะคำนวณได้ สิ่งแรกที่เราควรทำได้คือถวายส่วน 10 ลดแรกของเงินรายได้ของเรา ไม่ใช่ที่เราไปใช้จ่ายเงินของเราทั้งหมด แล้วถ้ามีเหลือเอามาถวายแก่พระเจ้าหน่อยหนึ่ง อีกสิ่งหนึ่งเราควรจะทำไว้ว่าเงิน 10 ลด 1 ควรจะถวายให้ใช้ในกิจการของพระเจ้าโดยตรง ทางที่ดีที่สุดควรจะถวายทางคริสตจักร

แต่การคำนวณเราจะทำอย่างไร ถ้าเราได้รับเงินเดือน เราก็ถวาย 10% ของเงินเดือน ถ้าเราเป็นพ่อค้าหรือมีอาชีพที่ต้องลงทุนแล้ว ถึงจะมีรายได้เราจะต้องเอารายได้ทั้งหมดหักค่าใช้จ่ายของการค้าเสียก่อน และถวาย 10% ของยอดกำไรเท่านั้น ส่วนชานาควรจะรวมยอดเงินจากการขายพืชผลไร่ นาทั้งหมดรวมด้วยอาหารที่ครอบครัวกินนี่คือรายได้ทั้งหมดของไร่ นาของเขา จากยอดเงินนี้เขาจะต้องหักค่าใช้จ่ายเช่น ค่าจ้างคนงาน ปุ๋ยเครื่องมือและสิ่งอื่น ๆ เงินที่เหลือนี้เป็นยอดกำไรของเขา เขาควรจะถวาย 10% ของยอดกำไรนี้ นี่เป็นเพียงแต่คำแนะนำย่อ ๆ เพื่อเป็นตัวอย่างในการคำนวณส่วน 10 ลด 1 ที่จะถวาย แต่คริสเตียนแต่ละคนจะต้องอธิษฐานและตรึกตรองดูในใจว่าพระเจ้าจะให้เขาถวายเท่าไรจึงจะมีความสุขสบายใจในเรื่องนี้

4. อีก 90% เป็นเงินของพระเจ้าเหมือนกัน

พระคัมภีร์ได้สอนเราว่าคริสเตียนจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับกิจกรรมทั้งสิ้น และเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเมื่อเราถวาย 10 ลด 1 หน้าที่ฉันทะภาระของเราเกี่ยวกับการเงินยังไม่หมดอีก 90% ที่เหลือเราจะต้องใช้ตามการทรงนำของพระเจ้าเราควรจะใช้เงินเหลือนี้อะไรบ้าง หนึ่ง เราจะต้องใช้เพื่อซื้อปัจจัยชีวิต คือสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตส่วนตัวและชีวิตของครอบครัวดังเช่น อาหาร เสื้อผ้า บ้านการศึกษาสำหรับลูก และยาในยามเจ็บป่วย นอกจากสิ่งที่จำเป็นคริสเตียนอาจจะใช้เงินในสิ่งอื่นที่ไม่จำเป็นที่เดียวแต่เป็นการดีเช่นในการหาเวลาพักผ่อนหย่อนใจการเล่นกีฬา งานอดิเรก เหล่านี้เป็นต้น นอกจากการใช้จ่ายที่กล่าวมาแล้วบางทีเราอาจจะใช้เงิน ของเราช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่มีน้อยกว่าเรา เพื่อจะสำแดงความรักของพระเจ้าต่อคนเหล่านั้น ข้อพิสูจน์ในการใช้เงินทองของคริสเตียน และทรัพย์สินสมบัติของคริสเตียนคือว่าสิ่งนี้จะถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าหรือไม่ ถ้าเรานึกอย่างนี้เสมอ เราคงจะใช้เงินของเราอย่างถูกต้องและเราคงจะพ้นจากบ่วงแ้วของใจโลก สรุปลงแล้วเงินทองของเรา เป็นพระพรจากพระเจ้าส่วน 10% พระองค์จะให้เรากินให้พระองค์ เพื่อใช้จ่ายในพระราชกิจแผ่นดินของพระเจ้าโดยตรงอีก 90% เราจะต้องใช้ด้วยการระลึกถึงน้ำพระทัยของพระองค์เสมอ

ข้ออภิปราย

1. มาตรฐานการถวายทรัพย์สินในพระคัมภีร์เดิม กับในพระคัมภีร์ใหม่ต่างกันอย่างไร?
2. จงพยายามคำนวณส่วน 10 ลด 1 ของท่านเองโดยคำนวณรายได้ทั้งหมดของท่านในปีหนึ่ง เงินจำนวนนี้สามารถใช้ทำอะไรบ้างในแผ่นดินของพระเจ้า
3. จงพยายามทำบัญชีค่าใช้จ่ายของท่านในอาทิตย์หนึ่งว่าท่านกำลังใช้ 90% ที่เหลืออยู่อย่างไรบ้าง?

บทที่ 9 คนต้นเรือนสมัยใหม่

พระธรรมสำหรับอ่านและไตร่ตรอง ยากอบ 2: 1-9

คำนำ ในทุกยุคทุกสมัยตั้งแต่พระคัมภีร์จนถึงบัดนี้ มีคนต้นเรือนของพระเจ้าหลายหมื่นหลายแสนคนที่ซื่อสัตย์ และปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียนอย่างดีบางคนเราไม่รู้จักชื่อเลย อีกหลายคนเราทราบชื่อแต่ไม่สามารถนำมาศึกษาในหนังสือเล่มนี้ แต่ในบทต่อไปนี้จะศึกษาอย่างย่อ ๆ ถึงเรื่องชีวิตประวัติของคนต้นเรือนสมัยใหม่ 4 ท่านด้วยกัน เพื่อเป็นตัวอย่างแก่ชีวิตของเรา 4 ท่านนี้ล้วนแต่เป็นคริสเตียนที่มั่งมี แต่ใช้เงินเพื่อพระเจ้า ท่านอาจจะไม่ใช่คนมั่งมีก็ได้ แต่ท่านสามารถปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียนอย่างถูกต้อง และสัตย์ซื่อ ขอให้ชีวิตของคนเหล่านี้ต่อไป

1. วิลเลียม คอลเกต

ในประเทศไทยทุกวันนี้ เกือบทุกคนเคยเห็นยาสีฟันคอลเกต และเคยใช้ผงซักฟอกแพ็บ แต่หลายคนอาจจะยังไม่รู้จักผู้ที่ตั้งบริษัทคอลเกต ผู้นั้นคือ คุณวิลเลียม คอลเกต ท่านเสียชีวิตมาหลายปีแล้ว แต่สมัยก่อนเมื่อท่านเป็นคนหนุ่ม ท่านคิดอยากจะทำสบู่ออกไปขายเขาใช้กวนแบบโบราณ ทำที่บ้านของเขาและเอาไปขายตามบ้านในเมือง วันหนึ่งเขาเจอกับต้นเรือคนหนึ่งที่เขาแนะนำเขาว่า ถ้าเราจะพบความสำเร็จในการอุตสาหกรรมหรือในการค้าขาย เราควรจะทำ 3 สิ่ง

- (1) ทำสบู่ที่มีคุณภาพดีจริง ๆ
- (2) ไม่โกงน้ำหนักสบู่ที่เอาไปขาย
- (3) ถวาย 1 ใน 10 ของทุกเหรียญที่ได้รับ

เนื่องจากกว่า คอลเกตเป็นคริสเตียนที่ร้อนรนฝ่ายวิญญาณ เขาตัดสินใจว่าเขาจะปฏิบัติตามข้อแนะนำนี้ พระเจ้าทรงอวยพรในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา และก็อวยพระพรกิจการงานของเขา จนกระทั่งทุกวันนี้บริษัทคอลเกตเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก มีสาขาหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย ชื่อเสียงของเขาเป็นที่ไว้วางใจของประชาชนทั่วโลก เพราะทุกคนรู้ว่าผลิตภัณฑ์ของเขาจะมีคุณภาพดีเสมอ และจะรับปริมาณเต็มทุก ๆ ครั้งบริษัทที่ทำยาสีฟันในประเทศไทย ชอบทำกล่องคล้าย ๆ กับยาสีฟันคอลเกตเสมอ ซึ่งแสดงว่ายี่ห้อคอลเกตเป็นที่เชื่อถือได้ และเขาอยากจะทำให้ประชาชนเชื่อถือในผลิตภัณฑ์ของเขา คุณวิลเลียม คอลเกต ไม่ใช่เพียงแต่ถวาย 10 ลดเท่านั้น แต่ถวายเงินแก่กิจการงานของพระเจ้าเกิน 10% โดยทุนที่คอลเกตให้เขาคั้งมหาวิทยาลัยคอลเกตในรัฐนิวยอร์ก ซึ่งเดี๋ยวนี้เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงทั่วโลก

2. อาร์ จี เลเซอร์โน

ท่านเคยสังเกตรถใหญ่ ๆ ที่เขาใช้สร้างถนนในประเทศไทยทุกวันนี้ไหม? มีรถหลายชนิดที่ใช้ ปาดถนนบรรทุกดิน บดถนน คือรถแทรกเตอร์ใหญ่ ๆ มีชื่อหนึ่งเรียกว่าเลเซอร์โน ซึ่งเดี๋ยวนี้มีหลายคัน ในประเทศไทยชายผู้ประดิษฐ์เครื่องจักรชนิดนี้ยังมีชีวิตอยู่ เขาชื่ออาร์ จี เลเซอร์โน เมื่อหลายสิบปี มาแล้ว เขาเป็นช่างฟิตรถยนต์ที่ยากจน แล้วยังเป็นหนี้สินหมื่นกว่าบาทเวลานั้นเขาสำนึกตัวว่า ได้ล้ม พระเจ้าในชีวิตของเขาจึงกลับใจเสียใหม่ ถวายชีวิตใหม่แก่พระเจ้า สัญญากับพระเจ้าว่า จะรับพระเจ้าเข้ามาเป็นผู้ร่วมงานในกิจการของเขา และได้สัญญาอีกว่าจะถวาย 10 ลดแก่พระเจ้าเสมอ ต่อไปพระเจ้าอวย พระพรให้แก่เขาในชีวิตฝ่ายวิญญาณ และเขาเจริญในกิจการทั้งหมดของเขา เขาสามารถที่จะประดิษฐ์ เครื่องจักรชนิดใหม่ ๆ ที่จะใช้ในการก่อสร้าง เขายอมรับว่าความคิดที่จะสร้างสิ่งเหล่านี้มาโดยพระเจ้า ทรงคลอใจ ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากมันสมองของเขาเอง และยังเจริญฝ่ายวัตถุและฝ่ายการเงินก็ยังเจริญฝ่าย วิญญาณจิตเลเซอร์โนไม่ได้ล้มพระเจ้า และปฏิบัติตามพันธะภาวะคริสเตียนเสมอ ที่แรกเขาถวาย 10% เท่านั้น ต่อมาเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นเขารู้สึกว่าอยากถวาย 20% แต่พระเจ้า ต่อมาเมื่อเครื่องจักรของเขาเริ่ม จำหน่ายทั่วโลก รายได้ของเขาในปีหนึ่งก็เป็นล้าน ๆ เหรียญ เพราะฉะนั้นเขาเพิ่มเปอร์เซ็นต์เงินถวาย เรื่อย ๆ เพราะรู้สึกว่าเขาไม่ต้องอยู่อย่างคนร่ำรวย และยังมีเงินพอสำหรับครอบครัว เดียวนี้เขาถวายเงิน รายได้แก่พระเจ้ามากกว่า 90% เอา 10% ไว้ใช้เอง เขาใช้เงินที่พระเจ้าประทานให้สร้างโรงเรียนพระ คริสตธรรม และส่งเสริมการเผยแผ่ในต่างประเทศ ส่วนเวลาของเขาเขาถวายแก่พระเจ้าเหมือนกัน เขา มีเครื่องบินส่วนตัวและนอกจากเวลาที่จำเป็นที่จะไปเยี่ยมเยียน โรงงานของเขาในหลายแห่ง เขาใช้เวลา เกือบทุกวัน ไปเทศนาเป็นพยานถึงพระพรทั้งหลายของพระเจ้าในชีวิตของเขา

3. จอร์น ดี ร็อคกีเฟลเลอร์

ในจำนวนพ่อค้าใหญ่ ๆ ในประวัติศาสตร์ของประเทศอเมริกา ไม่มีพ่อค้าคนใดที่มีชื่อเสียงโด่ง ดังยิ่งกว่าร็อคกีเฟลเลอร์ คุณร็อคกีเฟลเลอร์ หาเงินของเขาส่วนใหญ่โดยการซื้อบ่อน้ำมันเมื่อประเทศ อเมริกาเริ่มจะใช้น้ำมันเบนซินมากมาย คุณร็อคกีเฟลเลอร์เห็นว่าเป็นสินค้าที่ควรจะมีผลิตและขาย ไม่ช้า เขาสามารถที่จะตั้งบริษัทเอสโซ่ เพื่อจะขายน้ำมันทุกชนิด บริษัทเอสโซ่กลายเป็นบริษัทขายน้ำมันที่ ใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น เดียวนี้เอสโซ่ขายทั่วโลกทั้งในประเทศด้วย ซึ่งเราจะเห็นตามปั้มน้ำมันทุกวันนี้ แต่หลายคนไม่รู้ว่ ร็อคกีเฟลเลอร์ได้ให้เงินแก่คนอื่นในชีวิตของเขาเป็นจำนวน 5 ร้อยล้านเหรียญ อเมริกัน เขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรแบ็บติสต์และให้เงินมากมายแก่กิจการของคณะแบ็บติสต์ เช่น เขาให้ทุนที่จะตั้งมหาวิทยาลัยชิคาโก ของคณะแบ็บติสต์ในชีวิตของเขาตั้งมูลนิธิ 4 แห่ง และมอบเงิน ของเขาไว้กับมูลนิธิเหล่านี้ มูลนิธิร็อคกีเฟลเลอร์ เอาเงินนี้ไปให้กับสถาบันศึกษา สถาบันแพทย์ หลาย

ประเทศรวมทั้งประเทศไทยได้รับเงินทุนนี้ มุลินีร็อกกีเฟลเลอร์เคยให้เงินจำนวนหนึ่งกับมหาวิทยาลัย แพทย์ศิริราช ในกรุงเทพฯ จอร์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์ ตายเมื่อ ค.ศ. 1937 เมื่ออายุ 98 ปี แต่ลูกชายของเขาใช้ชีวิตของเขาในการบริจาคเงินที่บิดาได้มาแก่คนอื่น ๆ อีก

ท่านร็อกกีเฟลเลอร์ เคยเป็นพยานเกี่ยวกับการถวาย 10 ลดดังต่อไปนี้ “ข้าพเจ้าได้ถวาย 10 ลด 1 ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็ก เวลานั้นข้าพเจ้าต้องหางานทำเพื่อจะช่วยเหลือแม่เลี้ยงครอบครัว ครั้งแรกข้าพเจ้าได้ 90 บาทต่อสัปดาห์ สัปดาห์แรกเมื่อได้รับเงินจากนายจ้างข้าพเจ้าเอา 90 บาทไปมอบให้คุณแม่ ท่านเอาเงินนี้วางไว้บนตัก และอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า ท่านจะยินดีมากถ้าข้าพเจ้าจะถวาย 10% แก่พระเจ้าข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณแม่ และตั้งแต่นั้นจนถึงบัดนี้ข้าพเจ้าได้ถวาย 10% ของทุกเหรียญที่พระเจ้าทรงมอบให้ข้าพเจ้า” จากคำพยานนี้เราเห็นได้ว่าท่านร็อกกีเฟลเลอร์ได้เรียนรู้การถวาย 10 ลดจากมารดาเมื่อยังเป็นเด็กฉะนั้นเวลาที่ควรสอนเรื่องนี้คือเมื่อลูกของเรายังเล็กอยู่

4. ลำ จี ฟุง

ผู้นำของคณะแบ็บติสต์ในเมืองฮ่องกงที่เข้มแข็งคนหนึ่ง คือ ลำ จี ฟุง สิ้นชีพมาแล้ว เขามาจากเมืองซัวเถาถึงฮ่องกงโดยไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรติดตัวมาเลยนอกจากเสื้อผ้าที่ใส่มาเท่านั้น เขาเป็นลูกของศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ยากจน เขาเริ่มค้าขายและพระเจ้าทรงอวยพระพรให้แก่ชีวิตของท่าน จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เขาเป็นคนหนึ่ง ในจำนวน 10 คนที่รวยที่สุดในเมืองฮ่องกง เขามีโรงงานอุตสาหกรรม บริษัทใหญ่ ๆ และเรือเดินทะเลเขาเป็นนายทุนคนสำคัญที่มาตั้งโรงงาน เรโอเว็ค ที่บางเขน และลูกชายเป็นผู้จัดการ ลูกทั้ง 10 คนของเขาจบการศึกษาจากประเทศอเมริกาและเกือบทุกคนกำลังรับใช้พระเจ้าในทุกวันนี้ เดี๋ยวนี้นายลำจีฟุงอายุมากแล้ว และท่านได้มอบกิจการงานส่วนใหญ่ให้กับลูกชายโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยากจะรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาตลอดชีวิตจะหาไม่ บางครั้งเขาขึ้นมาเทศนาในโบสถ์เขาเป็นอาจารย์ใหญ่ของมหาวิทยาลัยแบ็บติสต์ฮ่องกงและเป็นกรรมการของโรงเรียนคริสเตียนอีกหลายโรงเรียนเมื่อ 5 ปี ก่อนเขาเป็นรองประธานของคณะแบ็บติสต์ทั่วโลก ถ้าจะเห็นใจจริงของนาย ลำ จี ฟุง ก็จะต้องไปเยี่ยมคริสตจักรที่เขาเป็นสมาชิกอยู่ ท่านไม่ได้นั่งฟังในเก้าอี้ข้างหน้าอย่างผู้มีเกียรติ แต่ท่านรับใช้คนอื่นโดยเป็นปฏิคมคอยต้อนรับแขกหน้าโบสถ์ บางทีอาจจะเห็นท่านงู้มือของหญิงชราที่ยากจนช่วยเขาหาที่นั่ง เพื่อฟังพระคำของพระเจ้า นาย ลำ จี ฟุง พร้อมเสมอที่จะถวายเงินแก่กิจการงานของพระเจ้า ไม่ใช่ 10% เท่านั้น แต่มากกว่า 10% ในทุกโอกาสที่เขามีจะช่วยคนอื่นในนามของพระเยซูคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาชอบซื้อของฝากผู้รับใช้ของพระเจ้าในฐานะเป็นศิษยาภิบาล และผู้ประกาศ

4. ท่านที่กล่าวมานี้เป็นคนต้นเรือนของพระเจ้าสมัยใหม่ ที่สัจย์ชื่อเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติที่พระเจ้าประทานให้เขาเหล่านั้นสัจย์ชื่อในเงินมากฉันใดขอให้เราทุกคนสัจย์ชื่อในเงินน้อยที่เรามีอยู่ฉันนั้น

ข้ออภิปราย

1. จงหาเรื่องชีวิตของคริสเตียนที่เป็นคนต้นเรือนที่ดีอีก 2-3 คน และนำมาเล่าให้คนอื่นฟัง
2. จงอภิปรายถึงเรื่องคริสเตียนจะเป็นนักธุรกิจที่สุจริตได้หรือไม่
3. ท่านคิดว่าคริสเตียนบางคนที่มั่งมี ชอบถวายมากกว่า 10% ทำไม?

บทที่ 10 ข้อข้องใจ

พระธรรมสำหรับอ่านและไตร่ตรอง ลูกา 14: 15-24

คำนำ มีคริสเตียนหลายคนรู้สึกข้องใจเกี่ยวกับการถวาย 10 ลดหลายคนพยายามจะแก้ตัว โดยอ้างเหตุผลต่าง ๆ นา ๆ เหมือนกับแขกที่รับเชิญ ในคำอุปมาของพระเยซูในหนังสือลูกาบทที่ 14 มีคนหนึ่งจัดการเลี้ยงใหญ่และเชิญคนเป็นอันมาก และเมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้วทุกคนพยายามแก้ตัว คนหนึ่งบอกว่าได้ซื้อที่ดินจะต้องไปจัดการเรื่องที่ดินมาไม่ได้ อีกคนหนึ่งบอกว่าได้ซื้อวัวคูใหม่ต้องไปลองดูวันนั้น อีกคนหนึ่งบอกว่าข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้สิ่งสำคัญที่เราควรสังเกตคือ ข้อแก้ตัวเหล่านี้มีเหตุผลไม่พอล้วนแต่แสดงว่าคนเหล่านั้นไม่ยอมมาเลย ๆ แต่คนในคำอุปมาไม่ยอมรับข้อแก้ตัวเหล่านี้เช่นเดียวกันข้อแก้ตัวของคนที่ไม่ยอมถวาย 10 ลด 1 มีเหตุผลไม่พอแต่แสดงว่าคริสเตียนที่อ้างข้อเหล่านี้ ไม่อยากจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าฉันนั้น เมื่อรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าว่าทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเราเป็นสิ่งที่ได้มอบหมายจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์จะให้เราถวายส่วนหนึ่งคืนให้พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบรรณาการแสดงว่าเราก็นับถือพระองค์เป็นเจ้าของแท้ หลายคนก็ไม่อยากจะทำตามโดยรู้สึกว่าจะไม่ใช่ฐานะของพระเจ้าที่จะมายุ่งเกี่ยวกับสิ่งของของเขา ขอให้เราพิจารณาข้อข้องใจที่บางคนอ้างในเรื่องการถวายสิบลด

1. “ฉันเป็นคนยากจน”

คริสเตียนหลายคนมักจะอ้างว่าเขาเป็นคนยากจนเกินไปและไม่สามารถที่ถวาย 10 ลดแก่พระเจ้าเขากลัวว่าถ้าถวาย 10% ของรายได้ทุกอาทิตย์เขาจะมีเงินเหลือไม่พอจะเลี้ยงครอบครัว บางคนบอกว่ายินดีถวายบ้างเล็กน้อย แต่อัตรา 10% สูงเกินไป แต่ว่าใครเป็นผู้ตั้งอัตรานี้ก็องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ตั้งไม่ใช่มนุษย์คนหนึ่งคนใด พระองค์ทรงทราบความเป็นอยู่ของเราดีกว่าใครทั้งสิ้น พระองค์ทรงตั้งอัตรานี้ไว้เมื่อสมัยก่อนที่ชาวฮีบรูยังเป็นชาวป่าอยู่ ถ้าชาติที่ทนความลำบากอยู่ในป่าถวาย 10 ลดได้ ทำไมเราผู้เป็นอารยชนสมัยนี้จะถวายไม่ได้

ความจริงถ้าเปรียบเทียบแล้ว คนยากจนในประเทศไทยยังมีสภาพดีกว่าคนยากจนในประเทศอื่น ๆ เพราะว่าการกินในประเทศไทยสมบูรณ์เหลือเกินซึ่งเป็นพระพรจากพระเจ้า ในหนังสือ “คริสเตียนบริจาค” อาจารย์อาร์ชาริยา ของประเทศอินเดียเป็นพยานถึงการถวาย 10 ลด และเลี้ยงคริสตจักรของคริสเตียนในประเทศอินเดียภาคใต้ ท่านบอกว่าเป็นเรื่องที่แปลกที่คริสตจักรที่มีสมาชิกยากจนสามารถที่จะเลี้ยงตัวเองดีกว่าคริสตจักรบางแห่งที่มีสมาชิกร่ำรวย คนที่เคยไปเที่ยวประเทศ

อินเดียเดียนับบอกว่าคนอนาถาที่นั่นน่าสมเพชที่สุดเกือบจะไม่มีอาหารกิน แต่คริสเตียนแบบนี้ยังมีความรักต่อพระเจ้า และปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียนอย่างน่ายินดี

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้รู้จักครอบครัวหนึ่งในประเทศไทยที่ยากจน รายได้ของครอบครัวนี้ในเดือนหนึ่งไม่ค่อยพอใช้ แต่สามีภรรยาทั้งคู่มีใจร้อนรนรักพระเยซูคริสต์อย่างจริงจัง เขาเชื่อในคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการถวาย 10 ลด 1 ทุก ๆ เดือนเมื่อรับเงินเดือนเขาเอา 10% มาถึงคริสตจักรทันที และครอบครัวนี้ถวายเงินในคริสตจักรนั้นมากกว่าสมาชิกหลายคนที่มีรายได้ครอบครัวสูงกว่า 2 เท่า พระเจ้าได้ประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่ครอบครัวนี้มากมายเหลือเกิน เขายังใช้บ้านของเขาเป็นพยานต่อเพื่อนบ้านด้วยความร้อนรนเขาเจริญ ฝ่ายวิญญาณถึงแม้ว่าความเจริญฝ่ายวัตถุมีน้อยแต่พระเจ้าไม่เคยลืมเขา และเขาไม่เคยขาดสนใจในสิ่งที่จำเป็นที่จะเลี้ยงลูก 3 คน คริสเตียนแบบนี้แสดงให้เห็นว่าคนยากจนก็ถวาย 10 ลด ได้เหมือนกัน ไม่มีใครที่ยากจนเกินไปที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า พระพรในการถวายทรัพย์ไม่ใช่สำหรับคนร่ำรวยเท่านั้น แต่มีสำหรับคนอนาถาด้วย

2. “เงินนี้เป็นของฉัน”

คริสเตียนบางคนที่ยังไม่เจริญฝ่ายวิญญาณบอกว่าเงินทองที่ฉันได้มาเป็นของตนเอง เพราะฉันได้หามาเองด้วยความเหน็ดเหนื่อยของฉัน ไม่ใช่ฐานะของพระเจ้าที่จะมายุ่งเกี่ยวกับเงินนี้ ไม่ใช่ฐานะของคริสตจักรว่าฉันจะไปใช้เงินนี้อย่างไร แต่คริสเตียนที่คิดอย่างนี้ยังไม่เข้าใจในเรื่องพันธะภาระของคริสเตียนพอ เราเรียนมาจากพระคัมภีร์แล้วว่าโลกนี้เป็นของพระบิดา ตัวเราเองก็เป็นของพระบิดา เงินทองในโลกนี้ทั้งหมดเป็นทรัพย์สมบัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรัพย์สมบัติที่เราครอบครองอยู่ที่ไม่ใช่ของเราโดยแท้ แต่เป็นของพระองค์ เร็วแรงกำลังที่เราใช้ในการทำมาหากินก็เป็นของประทานจากพระเจ้า พระคำของพระเจ้าสอนว่า “เจ้าทั้งหลายจงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะเป็นพระองค์ที่ได้ประทานกำลังให้ประสมทรัพย์สมบัติ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8: 18) เพราะฉะนั้นมนุษย์เราไม่ควรจะพูดว่าเงินที่ฉันมีอยู่เป็นของฉัน สำหรับคริสเตียนเราก็ถือว่าตัวเราเป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เราไม่ใช่เจ้าของกาย และเราไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สมบัติที่อยู่ในมือ เราเป็นแต่ผู้ดูแลรักษา เมื่อพระเจ้าวางหลักเกณฑ์ให้เราถวายทรัพย์คืนให้พระองค์ 1 ใน 10 ของเงินที่พระองค์ประทานให้เราควรที่จะถวายด้วยใจยินดีเพราะเรารักพระองค์

3. พระเจ้าไม่ต้องการเงินของฉัน

คริสเตียนหลายคนพูดว่าพระเจ้ามีทรัพย์สมบัติเยอะแยะ พระองค์เป็นเจ้าของโลก ทำไมฉันจะต้องถวายเงินช่วยพระเจ้าทำงาน พระเจ้าไม่ต้องการเงินของฉัน เงินนิดหน่อยที่ฉันมีอยู่ไม่มีความสำคัญอะไรสำหรับงานของพระเจ้า มีคนอื่นหลายคนที่สามารถถวายมากกว่าฉัน ก็จริงอยู่พระเจ้า

ไม่ต้องใช้เงินของพวกเราก็ได้ พระองค์เป็นมหาเศรษฐีและไม่จำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัย ทรัพย์สินสมบัติเพียงเล็กน้อยของเรา แต่อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการทรัพย์สินสมบัติของท่านแต่ต้องการตัวท่าน” (2 โครินธ์ 12:14) พระองค์ต้องการจิตใจของเรามากกว่าเงินทองของเรา แต่พระองค์ทราบอย่างดีว่าทรัพย์สินสมบัติของเราอยู่ที่ไหนจิตใจของเราจะอยู่ที่นั่น พระองค์ทรงโปรดเปิดโอกาสให้เราร่วมมือกับพระองค์ในกิจการงานของพระองค์ ไม่ใช่เฉพาะการเป็นพยานหรือการรับใช้ด้วยชีวิตของเรา แต่พระองค์จะให้เรามีส่วนร่วมในพระราชกิจแห่งแผ่นดินของพระองค์ด้วยเงินทองของเรา อีกประการหนึ่งพระองค์มีพระประสงค์ที่จะป้องกันเราจากการมีใจโลภ อนึ่งถ้าเราถวายทรัพย์แก่พระเจ้าถึง 10 % อย่างน้อยจะทำให้เรารักเงินทองน้อยลง แล้วจะทำให้เรารักพระเจ้าและกิจการงานของพระองค์มากยิ่งขึ้น ท่านเคยคิดไหมว่าถ้าท่านถวาย 10 ลด 1 ในปีหนึ่งเงินถวายของท่านจะรวมยอดเป็นเงินจำนวนเท่าไรลองนั่งลงเอาดินสอด่กับกระดาษคำนวณดูเงินจำนวนนี้สามารถที่จะทำอะไรได้บ้างในพระราชกิจของพระเจ้า? ซื่อไปปลิวได้สักกี่มากน้อย? บำรุงศิษยาภิบาลของท่านได้สักกี่คน? ท่านคงจะแปลกใจที่เงินถวายของท่านสามารถใช้ประโยชน์มากมายเช่นนี้ในงานของพระเจ้า

ข้าพเจ้ารู้จักผู้หญิงชาวอเมริกันหนึ่งที่สหรัฐอเมริกา ท่านเคยเป็นครูโรงเรียน แต่ลาออกมาเพราะความซราเดือนหนึ่งเขารับบำนาญเพียงเล็กน้อย แต่เขาถวาย 10 ลด เสมอ เมื่อถึงวันคริสตมาสเขาอยากจะถวายพิเศษเพื่อจะส่งเสริมการประกาศพระกิตติคุณในต่างประเทศฉะนั้นเขาปลูกดอกไม้ทั้ง ๆ ที่ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงหัวเข่าปวดเพราะเป็นโรคปวดในข้อ รายได้จากการขายดอกไม้บางทีถึง 1400 บาทในปีหนึ่ง เงินนี้ท่านนำมาถวายที่คริสตจักรในวันคริสตมาส เราอาจจะรู้สึกที่เงินนี้ไม่ค่อยมากเมื่อคิดถึงค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นา ๆ ในการเผยแพร่พระกิตติคุณ แต่แน่นอนพระเจ้าจะไม่ทรงลืมการถวายของผู้หญิงคนนี้

4. เราไม่ได้อยู่ที่พระราชบัญญัติ

มีคริสเตียนที่ดีหลายคนที่คัดค้านการถวาย 10 ลด 1 โดยอ้างข้อพระคัมภีร์ที่ว่า เราไม่ได้อยู่ที่พระราชบัญญัติแต่อยู่ที่พระคุณเป็นความจริงอยู่ที่คริสเตียนเราไม่ได้อยู่ที่พระราชบัญญัติ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรจะถวาย 10 ลด 1 คริสเตียนเราที่อยู่ใต้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และรู้จักความรักของพระเจ้าครบบริบูรณ์จะถวายน้อยกว่าพวกยิวที่เคยอยู่ที่พระราชบัญญัติในสมัยพระคัมภีร์เดิม ซึ่งไม่รู้จักพระคุณและความรักของพระเยซูคริสต์โดยตรง เหมือนกับเราทั้งหลาย เราจะถวายน้อยกว่าเขาหรือเมื่อพระเจ้าทรงประทานพระพรมากมายแก่เราเช่นนี้ พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาทำลายพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาทำลายแต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มัทธิว 5:17) พระเยซูเสด็จลงมาตายแทนความผิดบาปของเรา ซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติเราไม่สามารถที่จะรอดด้วยการกระทำตามพระราชบัญญัติสิ่งนี้พระเยซูทรงกระทำแทนเราแต่ทรงไถ่โทษเพื่อจะให้เรามีกำลังใจที่จะ

ประพฤติตามพระบัญญัติได้โดยเหตุเช่นนี้ พระบัญญัติจะสำเร็จในจิตใจของผู้ที่บังเกิดใหม่โดยรับชีวิตของพระเยซูคริสต์ข้อต่าง ๆ จากพระบัญญัติ เราไม่ต้องปฏิบัติตามเพื่อจะได้รับความรอด แต่เพราะความรักพระเยซูคริสต์เรามีใจยินดีที่จะปฏิบัติตามความหมายของพระบัญญัติถ้าเรารักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านเราจะไม่ทำผิดพระบัญญัติพระเยซูสอนว่าเพราะความรักคริสเตียนเราจะดำรงชีวิตที่สูงกว่าชีวิตตามพระบัญญัติ ไม่ใช่ต่ำกว่าท่านออกุสตินบอกว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกอาร์กและพวกฟาริสีท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ พวกอาร์กและพวกฟาริสีถวาย 10 ลด 1 สำหรับท่านจะว่าอย่างไรให้ถามตัวเองให้พิจารณาดูว่า ท่านถวายเงินมากน้อยเพียงไร และท่านใช้เงินฟุ่มเฟือยเพื่อเห็นแก่ตัวเองเพียงไร”

คำแก้ตัวเหล่านี้ถ้าเรามาพิจารณาแล้วตามคำสั่งสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับฉันทะภาวะ ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอ ข้อสำคัญคือว่าเรามีใจพร้อมที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเปล่า ถ้าเรายินดีที่จะทำตามคำสั่งของพระคริสต์เจ้า ก็ไม่ยากที่จะพบน้ำพระทัยของพระองค์โดยการศึกษาพระวจนะในพระคัมภีร์

ข้ออภิปราย

1. จงไปอ่านหนังสือ “คริสเตียนบริจาต” และนำเรื่องการถวายทรัพย์ของชาวอินเดียมาเล่าในที่ประชุม
2. จงนั่งลงเขียนว่ามีคนอื่นสักกี่คนที่ได้ช่วยท่านดำรงชีวิตโดยการทำนา เย็บเสื้อผ้า สร้างบ้านที่อยู่ มีงานให้ท่านทำเป็นอาชีพ และอื่น ๆ
3. จงไปค้นคว้าในพระคัมภีร์ใหม่ว่าคริสเตียนกับพระบัญญัติเกี่ยวข้องกันอย่างไร? (ดูหนังสือกาลาเทีย)

บทที่ 11 พระพรในการถวายทรัพย์

พระธรรมสำหรับอ่านและครีกครอง 2 โครินธ์ 8: 1-9

คำนำ เป็นสิ่งที่แน่ที่เดียวที่แผ่นดินของพระเจ้าต้องการทรัพย์สมบัติของเรา แต่ความจริงอีกประการหนึ่งก็คือเราต้องการพระพรที่เราจะได้รับจากการถวายทรัพย์มากกว่า การถวายทรัพย์ไม่เพียงแต่เป็นหน้าที่เท่านั้นแต่เป็นโอกาสของบุตรของพระเจ้าที่จะร่วมมือกับพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ ผู้ที่ได้ถวายทรัพย์ก็ได้รับพระพรมากมายจากพระเจ้า การถวายทรัพย์นี้เป็นนิสัยอันดีงามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะบันดาลให้เกิดขึ้นภายในจิตใจของคริสเตียน ในหนังสือ 2 โครินธ์ 8:1 อาจารย์เปาโลได้สอนว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลายเราแจ้งให้ท่านทราบถึงพระคุณ ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่คริสตจักรที่มณฑลมาคะโดเนีย” อาจารย์เปาโลเล่าต่อไปถึงเรื่องการที่คริสเตียนในมาคะโดเนียได้ถวายทรัพย์ด้วยใจกว้างขวาง อันนี้แสดงว่าการถวายทรัพย์เป็นไปโดยการรับพระคุณจากพระเจ้า ต่อไปในข้อ 7 อาจารย์เปาโลได้บอกให้คริสเตียนเจริญในการกุศลคือการถวายทรัพย์เหมือนกับได้เจริญแล้วในความเชื่อ ในความรู้ และความกระตือรือร้น เปาโลจะสอนเราว่าการมีใจกว้างขวาง การรักที่จะถวายเงินแก่กิจการงานของพระเจ้าเป็นนิสัยที่พึงต้องการของคริสเตียนเหมือนกับ ความเชื่อ ความรัก และนิสัยอื่น ๆ ที่สำคัญ เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ขอให้เรามาพิจารณาถึงพระพรที่เราจะได้รับในการถวายทรัพย์

1. ความปิติยินดีเพราะมีส่วนร่วม

พระคัมภีร์ได้สอนว่า “เราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการกับพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3:9) พระเจ้าทรงโปรดให้เกียรติอย่างสูง แก่บุตรของพระองค์ให้เรามีส่วนร่วมในการสร้างแผ่นดินของพระองค์ พระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้จิตใจของเราฝังไว้ในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “ทรัพย์สมบัติอยู่ที่ไหนจิตใจจิตใจของท่านก็อยู่ที่นั่น” พระเจ้าทรงทราบดีว่าเมื่อเราถวายเงินสำหรับใช้จ่ายในพระราชกิจของพระองค์ จะทำให้จิตใจของเราพัวพันอยู่กับกิจการนั้นมากยิ่งขึ้น เมื่อเราถวายทรัพย์ก็เหมือนกับเราได้ถวายตัวเอง เพราะเราได้หาทรัพย์นี้ด้วยความเหน็ดเหนื่อยของเรา เงินทองของเราคือเวลาและกำลังของเราที่เราได้แลกเป็นธนบัตร โดยการถวายทรัพย์เรามีส่วนร่วมกับพระบิดาเจ้าในการที่จะช่วยโลกนี้ให้รอดพ้นจากความบาปเพราะเงินนี้สามารถที่จะช่วยงานของพระเจ้าให้แผ่ขยายออกไปให้กว้างขวางกว่าเดิม เมื่อเราเห็นเงินทองของเรากำลังช่วยคนอื่นให้ได้รับความรอด เราจะมีความปิติยินดีอย่างเหลือล้นนายรัชเชลด์ แอช คอนเวล เป็นคริสเตียนที่มีใจร่าเริงเสมอ เมื่อเขากลับใจเสียใหม่ เขาก็เริ่มถวาย 10 ลด 1 แก่พระเจ้า แต่ต่อมาไม่ช้าเขาก็เพิ่มเปอร์เซ็นต์เงินถวายจนกระทั่งเขาถวายทรัพย์สมบัติเกือบทั้งหมด แก่พระเจ้าเพื่อใช้ในราชกิจของพระองค์ เพื่อจะช่วยคนหนุ่มให้ได้รับการศึกษา

พระเจ้าทรงอวยพระพรให้เขาฝ่ายการเงินมาก บางคนเรียกเขาเป็นมหาเศรษฐีที่ขาดสน เพราะว่าถึงแม้ว่าเขาเคยได้เงินมาเป็นล้าน ๆ เหยียดเขาก็ได้ให้คนอื่นไปหมด เขาเคยแจกเงินให้คนอื่นมากกว่า 6 ล้าน เหยียด คริสเตียนผู้นี้ได้พบความปิติยินดีในการถวายทรัพย์

2. ความสบายใจเพราะได้เชื่อฟังพระเจ้า

ครั้งหนึ่งมีคริสเตียนหลายคนได้เป็นพยานถึงความสุขที่ได้รับในการถวายทรัพย์ เมื่อถูกถามว่าท่านถวาย 10 ลดทำไม เขาก็ตอบดังต่อไปนี้

- (1) เพราะพระคัมภีร์สอนอย่างนั้น
- (2) เพราะพระเยซูคริสต์ได้ชมเชยการถวาย 10 ลด
- (3) เพราะคริสเตียนในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ถวายมากกว่า 10% ทำไมข้าพเจ้าจะทำน้อยกว่าเขา
- (4) เพราะคำนวณได้ง่ายและสะดวก
- (5) เพราะเป็นตัวอย่างดีแก่คนอื่น
- (6) เพราะการถวาย 10 ลด จะช่วยชีวิตฝ่ายวิญญาณ
- (7) เพราะการถวาย 10 ลด จะช่วยให้ระลึกถึงพระเจ้าตลอดเวลา
- (8) เพราะการถวาย 10 ลด ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า
- (9) เพราะการถวาย 10 ลดได้ทำให้ข้าพเจ้าระวังในการใช้อีก 90% ที่เหลืออยู่
- (10) เพราะการถวาย 10 ลดจะช่วยเราไม่ให้มีใจโลภ
- (11) เพราะโครงการถวาย 10 ลด เป็นโครงการเดียวที่พระเจ้าเคยให้ไว้ในพระคัมภีร์
- (12) เพราะข้าพเจ้ารักพระเยซูคริสต์เจ้า

เหตุผลเหล่านี้ที่มาจากปากเสียงของคริสเตียนที่รักการถวายทรัพย์ แสดงให้เราเห็นว่า คนที่เชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องนี้มีความสบายใจอย่างมากมาย

นายโคลัมบัส โรเบอร์ท เป็นบุตรของชวานายากจนในรัฐจอร์เจีย เมื่อเขายังยากจนอยู่เขาเริ่มถวาย 10 ลด จากเงินน้อยที่เขาขี้ถวายแก่พระเจ้า พระเจ้ายังประทานพระพรแก่เขาในชีวิตของเขา เขาบริจาคเงินมากกว่าหนึ่งล้านเหรียญให้แก่โรงเรียน และมหาวิทยาลัยของคณะแบปติสต์ในรัฐจอร์เจีย นายโรเบอร์ทรู้สึกขอบพระคุณอย่างสูง ต่อคนเหล่านั้นที่ได้แนะนำให้เขารับพันธะภาระของคริสเตียน ชีวิตของเขาเป็นตัวอย่างว่าคนที่ถวายทรัพย์จะมีความสบายใจเพราะได้เชื่อฟังพระเจ้า

3. ความเจริญฝ่ายวิญญาณ

การใช้เงินทองและวัตถุต่าง ๆ ในชีวิตของเรามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความเจริญ ฝ่ายวิญญาณแยกกันไม่ออก เพราะการใช้สิ่งของในโลกนี้เกี่ยวข้องกับจิตใจของผู้ใช้ เมื่อเราถวายทรัพย์เป็น

ประจำอยู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราก็จะเจริญรุ่งเรืองมากยิ่งขึ้น หนึ่งเราจะรู้จักการรับผิดชอบในกิจการงานของพระเจ้าเหมือนกับลูกที่กำลังโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เช่นเดียวกันกับการรับผิดชอบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในคริสตจักรจะทำให้เราเติบโตฝ่ายวิญญาณ

อีกอย่างหนึ่งพระเยซูตรัสว่า “การให้เป็นเหตุให้ความสุขมากกว่าการรับ” เมื่อเรารู้จักการให้เรากำลังหัดนิสัยที่คล้ายกับพระเจ้า เพราะเมื่อพระเจ้าทรงรักโลกพระองค์ก็ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์การให้ก็เป็นพระลักษณะของพระเจ้า การถวายทรัพย์จะช่วยคริสเตียนให้มีใจกว้างขวาง มีความเห็นแก่ตัวน้อยลง มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่คนอื่น นอกจากนี้การถวายทรัพย์จะกระทำให้ความเชื่อของเราแข็งแกร่งขึ้นคือจะให้ความเชื่อของเราสำแดงออกมาให้เห็น โดยการกระทำของเรา เมื่อเราถวายทรัพย์แก่คริสตจักรเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราคิดว่างานของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เป็นงานที่สมควรจะได้รับการอุดหนุนด้วยเงินของเรา เมื่อเราถวายทรัพย์เราก็แสดงให้คนอื่นเห็นว่าความเชื่อในพระเยซูคริสต์มีความสำคัญเทียบเท่ากับการทำมาหากิน การถวาย 10 ลด 1 จะช่วยให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเจริญเติบโตขึ้น

มีพ่อค้าคนหนึ่งรัฐเทเนซซีได้มาหาศิษยาภิบาลของเขา โดยขอให้ศิษยาภิบาลช่วยเขาคำนวณ 10% ของรายได้ที่ควรจะถวาย ศิษยาภิบาลคนนี้ก็ยังไม่ยอมช่วยแต่ให้ชายผู้นี้กลับไปคิดเอาเอง วันหลังเขากลับมาหาอาจารย์ของเขาอีกบอกว่า ตัวเขาเองไม่รู้จะคำนวณแบบไหน เพราะรายได้ของเขามากศิษยาภิบาลบอกเขาว่า พระเจ้าไม่ต้องการเงินของคุณเท่านั้น แต่พระเจ้าต้องการตัวคุณมากกว่า เมื่อเห็นความจริงนี้พ่อค้าคนนั้นก็ถวายตัวแก่พระเจ้าใหม่ ปีแรกเขากับภรรยาถวาย 10% ของรายได้จากการค้าขายแก่พระเจ้าต่อมาก็ถวาย 20% แล้วในที่สุด ศิษยาภิบาลของเขาบอกว่าเขาถวายมากกว่า 80% ของเงินทองเพื่อใช้จ่ายในการเผยแผ่พระกิตติคุณทั่วโลก การถวายทรัพย์จะช่วยชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียน

4. ความเข้าใจในการเลี้ยงดูแลของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสัญญาว่าบุตรที่รักของพระองค์ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องการเลี้ยงชีพของเขา แต่พระเจ้าจะทรงประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นในชีวิตของเรา พระเยซูตรัสว่า “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 6:33) สิ่งทั้งปวงเหล่านี้หมายความว่า อาหารที่จะกิน เสื้อผ้าสำหรับใส่และสารพัดทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตของเรา อาจารย์เปาโลสอนว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:19) นี่เป็นพระคำสัญญาของพระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ไม่เคยกลับคำหรือไม่เคยปฏิเสธที่จะช่วยบุตรของพระองค์ ถ้าเราถวาย 10 ลด 1 ตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเราจะมีใจมั่นใจว่า พระเจ้าจะทำตามคำทรงสัญญาเปาโลพูดอีกครั้งหนึ่งว่า “พระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานสรรพคุณอันอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะมีสิ่งของทุกอย่างพอสำหรับตัว

เสมอทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับการดีทุกอย่างด้วย” (2 โครินธ์ 9:8) พระเจ้าไม่ได้สัญญาว่าจะให้เรา มีพอสำหรับตัวเท่านั้น แต่สัญญาว่าจะให้เรา มีเงินเหลือที่จะบริจาคให้คนอื่นอีกด้วย

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เคยทดลองคำทรงสัญญานี้หลายหน เมื่อข้าพเจ้ากำลังเรียนพระคริสตธรรม ครั้งหนึ่งภรรยาข้าพเจ้ามีเงินเหลือสิบกว่าบาทเท่านั้น อีกวันเดียวเราจะรับเงินจากคริสตจักรที่ข้าพเจ้า กำลังเป็นศิษยาภิบาลอยู่ แต่สำหรับวันนั้นไม่มีอาหารรับประทานข้าพเจ้าเอาเงินสิบกว่าบาทไปซื้อ อาหารให้ลูกชายคนโตที่เมื่อครั้งนั้นยังเล็ก ๆ อยู่ เมื่อกลับมาจากร้านขายของมีรถตามมาชายคนหนึ่งลง จากรถอ้อมถังกระดาษใบใหญ่ ๆ บอกว่านี่ของของคุณ ข้าพเจ้าตอบว่าไม่ใช่ผมไม่ได้สั่งมา แต่เขาบอกว่า ไม่ใช่ทางร้านกำลังฉลองครบรอบ 1 ปี ตั้งแต่เปิดค้าขายทุกชั่วโมงวันนี้เราให้ลูกค้าคนหนึ่งเครื่องอาหาร หีบหนึ่งอย่างนี้ ผมยินดีมอบให้คุณฟรีในถังกระดาษนั้นมีแป้ง น้ำตาล เครื่องกระป๋องหลายชนิดข้าพเจ้า เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงเตรียมสิ่งเหล่านั้นไว้ให้พวกเรา ไม่ต้องสงสัย พระเจ้าจะให้เรามีของบริบูรณ์เสมอ

การถวายทรัพย์เป็นหน้าที่ของคริสเตียนที่เราควรปฏิบัติตาม เพราะเป็นคำสั่งของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเราไม่ได้รับอะไรเลย แต่ถ้าเราปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียน เราจะรับพระพรมากมาย ล้นเหลือทั้งฝ่ายวัตถุและฝ่ายวิญญาณ

ข้ออภิปราย

1. ให้ถกเถียงกันในหัวข้อทำไม พระเจ้า จะให้เราถวายทรัพย์แก่พระองค์
2. มีพระพรอะไรอีกที่ไม่ได้พูดถึงในบทเรียนนี้ ที่เราอาจจะได้รับจากการถวายทรัพย์
3. ให้คนหนึ่งเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ประทานสิ่งของที่จำเป็นในชีวิตของเราอย่างไร

บทที่ 12 ฉันทะภาระกับแผ่นดินของพระเจ้าในประเทศไทย

พระธรรมสำหรับอ่านและครีกรอง เพลงสดุดีบทที่ 67

คำนำ คริสเตียนทั้งหลายในประเทศไทยมักจะพูดกันเสมอว่า กิจการงานของพระเจ้าในประเทศไทยเจริญงอกงาม เป็นความจริงอยู่ที่การประกาศกิตติคุณในประเทศไทยก้าวหน้าช้ากว่าอีกหลายประเทศ ทำให้เราต้องคิดว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ เหตุผลประการหนึ่งก็คือคริสเตียนเราในประเทศไทยไม่ได้ ปฏิบัติตามฉันทะภาระของคริสเตียนเพียงพอ เราไม่ได้รับผิดชอบพอในฉันทะภาระเกี่ยวกับชีวิต เงินทองความสามารถและทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายที่พระเจ้าประทานให้หลายคริสตจักรไม่สามารถที่จะเลี้ยงตัวเองได้ หลายคริสตจักรขาดศิษยาภิบาลเพราะไม่มีคริสเตียนเพียงพอที่ถวายชีวิตเพื่อทำงานของพระเจ้าเต็มเวลา และบางที่คริสตจักรให้เงินเลี้ยงศิษยาภิบาลไม่พอ จนกระทั่งศิษยาภิบาลต้องเป็นห่วงใยเรื่องการเลี้ยงครอบครัวจึงไม่สามารถที่จะเป็นห่วงใยงานของคริสตจักร เขาไม่สามารถที่จะออกไปเผยแผ่พระกิตติคุณให้กว้างขวางกว่าทุกวันนี้ เราจะทำอะไรเกี่ยวกับฉันทะภาระของเราเพื่อคำอธิษฐานของพระเยซูจะได้สำเร็จซึ่งว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่พระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไรก็ให้สำเร็จในแผ่นดินโลกเหมือนกัน” (มัทธิว 6:10)

1. ฉันทะภาระเกี่ยวกับชีวิตเป็นสิ่งจำเป็นมาก

เราได้ศึกษามาแล้วในบทที่ 6 ถึงเรื่องฉันทะภาระเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน เป็นสิ่งจำเป็นมากที่คริสเตียนเราในประเทศไทยจะรู้สึกรับผิดชอบ ใช้ชีวิตของเราเพื่อประโยชน์ของแผ่นดินของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์ใหม่คริสเตียนทุก ๆ คนรู้สึกว่าเป็นความรับผิดชอบของเขาที่จะประกาศพระคำของพระเจ้าและเป็นพยานฝ่ายพระเยซูคริสต์ ทุกวันนี้คริสเตียนเราทั้งหลายจะต้องมีความรู้สึกเช่นเดียวกันเราจะต้องถือว่า เวลาของเรา ความสามารถของเรา เป็นของประทานที่จะต้องใช้ในพระราชกิจของพระองค์ เราผู้ที่รู้จักพระกิตติคุณจะต้องเป็นผู้อารักขารับผิดชอบที่จะนำข่าวดีนั้น ไปบอกแก่มิตรสหายชาวไทยที่ยังไม่เคยได้ยิน หรือที่ได้ยินแล้วแต่ยังไม่เข้าใจ โดยแท้จริง คริสตจักรในประเทศไทยต้องการคนหนุ่ม ๆ สาว ๆ หลายคนที่จะถวายชีวิตเพื่อทำงานของพระเจ้าเต็มเวลาในฐานะเป็นศิษยาภิบาลผู้ประกาศ และผู้นำในคริสตจักร พระเจ้ากำลังแสวงหาเยาวชนที่มีความสามารถ มีความรู้ดี มีความกล้าหาญที่จะยืนหยัดฝ่ายพระองค์ มีความเชื่อว่าพระกิตติคุณมีฤทธิ์ที่จะเปลี่ยนชีวิตของคนได้ และมีความรักต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์พอที่จะยอมเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อจะนำความรอดไปสู่ชาวโลกคริสตจักรยังต้องการคนเป็นอันมากที่มีอาชีพธรรมดา เป็นพ่อค้า หรือครู หรือข้าราชการแต่ใช้ความสามารถและเวลาที่มียูเป็นผู้ในคริสตจักรแต่ละแห่ง

อาจารย์สุข พงศ์น้อย ได้เป็นผู้รับใช้พระเจ้าในประเทศไทย หลายสิบปีเมื่อสมัยเป็นนักเรียน พระเจ้าทรงคลาไจอาจารย์สุข และทรงเรียกให้ท่านถวายชีวิตเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณท่านได้ถวายชีวิต โดยสิ้นเชิงและได้รับใช้พระเจ้าหลายปีในฐานะเป็นศิษยาภิบาลอาจารย์สุขเป็นคนขยันและมีใจร้อนรน ที่จะใช้เวลาทั้งหมดในการแสวงหาผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าทุกวันนี้ท่านมีโอกาอย่างกว้างขวาง ที่จะประกาศทางวิทยุตามคริสตจักรต่าง ๆ และในการประชุมพิเศษทั่วประเทศถ้าหากว่าพระเจ้าทรงใช้ ชีวิตของอาจารย์สุขเช่นนี้ พระองค์ก็จะใช้ชีวิตของท่านเหมือนกัน ถ้าท่านจะยอมถวายทุกสิ่งแก่องค์ พระผู้เป็นเจ้า

2. โครงการฝ่ายการเงินสำหรับคริสตจักร

ในหนังสือเล่มนี้เราได้เรียนรู้ถึงเรื่องแผนการณ์ของพระเจ้าเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ เพื่อจะใช้ จ่ายในพระราชกิจของพระองค์เราเห็นได้ว่าพระเจ้ามีโครงการจริง ๆ และได้บอกไว้อย่างชัดเจนในพระ คัมภีร์พระองค์ไม่มีโครงการอื่นสำหรับเศรษฐกิจของคริสตจักร โครงการนี้เริ่มต้นด้วยการถวาย 10 ลด 1 จากสมาชิกทุกคน แต่ก็ควรจะมีการถวายมากกว่านั้นอีก จากเงินถวายนี้คริสตจักรสามารถที่จะเลี้ยง ศิษยาภิบาลและมีค่าใช้จ่ายสำหรับคริสตจักรท่านมาลาคียบอกให้คนสมัยนั้นเอาบรรดาส่วย 10 ซัก 1 มา ส่ำสวไว้ในคลังเพื่อจะมีโภชนาหารไว้ในวิหารของพระเจ้า คลังของพระองค์ทุกวันนี้อยู่ที่คริสตจักรที่ พระเยซูทรงตั้งไว้ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ที่จะนำส่วน 10 ซัก 1 มาถวายให้คริสตจักรเก็บไว้ในคลัง คริสตจักรมีหน้าที่ที่จะใช้จ่ายเงินเหล่านี้ตามที่ตกลงกันว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ประเทศไทยของเราได้รับพระพรฝ่ายวัตถุอย่างมากมายเหลือล้น เรามีอาหารสมบูรณ์ เรามี ทรัพย์สินหลายชนิดที่ใช้พัฒนาการประเทศ สิ่งเหล่านี้เป็นพระพรที่มาจากพระเจ้า เราได้รับมากกว่า หลายประเทศแต่เราไม่รู้เป็นคริสเตียนกำลังถวายคืนแก่พระองค์ตามที่พระคัมภีร์สอนหรือเปล่า เราไม่ อยากรจะพึ่งเงินที่มาจากต่างประเทศตลอดไปในกิจการงานของคริสตจักรของเรา เราไม่อยากรจะอาศัย ฉันทะการะของคริสเตียนในต่างประเทศเพื่อจะเลี้ยงคริสตจักรของเรา เพราะฉะนั้นขอให้เรารับผิดชอบ ปฏิบัติตาม ฉันทะการะคริสเตียนของเราเองเพื่อคริสตจักรในประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้า”

3. “โภชนาหารในวิหารของเรา”

ถ้าสมาชิกทุกคนของคริสตจักรจะรับผิดชอบฉันทะการะตามที่บ่งไว้ในพระคัมภีร์ คริสตจักร ทุกคริสตจักรจะมีเงินพอใช้ในกิจการทั้งสิ้น ตามทฤษฎีถ้าคริสตจักรหนึ่งมีครอบครัวคริสเตียน 10 ครอบครัว ถ้าทุกครอบครัวถวาย 10% ของรายได้เข้าในคลังของคริสตจักรก็จะมีเงินพอที่จะเลี้ยงอีก ครอบครัวหนึ่ง คือครอบครัวของศิษยาภิบาลและรายได้ของศิษยาภิบาลจะเท่ากับรายได้เฉลี่ยของ 10 ครอบครัวนั้น ขอให้คริสตจักรของท่านลองคำนวณดูว่า ถ้าสมาชิกทุกคนถวาย 10 ลด 1 รายได้ของ

คริสตจักรในสัปดาห์หนึ่งจะมีสักเท่าไร มีคริสตจักรหนึ่งในเมืองควาวประเทศฟิลิปปินส์ที่ได้ทำเช่นนี้ เขาไปเยี่ยมทุก ๆ ครอบครัวและอธิบายถึงเรื่อง ฉันทะภาระของคริสเตียนพระคัมภีร์สอน หลังจากนั้น เขามาประชุมกันที่โบสถ์ เขาเขียนไว้บนกระดานคำว่า ถ้าสมาชิกจำนวนที่มีจะถวาย 10 ลดทุกคน ใน สัปดาห์หนึ่งคริสตจักรจะรับเงินถวายเท่าไร ทุกคนก็แปลกใจว่าจำนวนเงินที่คิดนั้นมากเกินไปเหลือเกินทั้ง ๆ ที่ไม่มีคนร่ำรวยเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้น เพราะฉะนั้นสมาชิกทั้งหลายนัดกันว่าในวันอาทิตย์ต่อไป ทุกคนจะทดลองนำเงิน 10 ลด 1 มาถวายพร้อมกัน เมื่อถึงวันอาทิตย์แล้วสมาชิกทุกคนกระทำเช่นนั้น ทุกคนมีความอัศจรรย์ใจที่เงินเข้ามาในคลังของคริสตจักรมากเช่นนั้น ต่อไปทุกคนสัญญากันต่อพระเจ้าว่าเขาจะถวาย 10 ลดตลอดเวลา เวลานี้คริสตจักรนั้นสามารถที่จะเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงศิษยาภิบาลโดยไม่มีปัญหาและยังสามารถที่จะส่งเงินไปต่างจังหวัดทุกเดือน เพื่อจะช่วยในการประกาศพระกิตติคุณ นอกจากนี้คริสตจักรนี้ได้รับการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ โดยที่เขายอมรับผิดชอบเรื่องการถวาย ขอให้ คริสตจักรของท่านลองทำเช่นนี้บ้าง

4. การแผ่ขยายแผ่นดินให้กว้างออกไป

ความรับผิดชอบของคริสเตียนไม่ได้จบลงแค่กิจการงานของคริสตจักรเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของคริสตจักรที่จะเป็นพยานฝ่ายพระเยซูคริสต์ในตำบลใกล้เคียงและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อสมาชิกทั้งหลายเริ่มรับผิดชอบเรื่องการถวายทรัพย์ คริสตจักรก็จะมีเงินเหลือจากค่าใช้จ่ายส่วนตัวของ คริสตจักรที่จะส่งออกไปช่วยการเผยแผ่พระกิตติคุณในบริเวณใกล้เคียงคริสตจักรในหมู่บ้านใกล้เคียง ในต่างจังหวัดที่ยังไม่มีคริสตจักรและในที่สุดจะสามารถส่งพระกิตติคุณไปต่างประเทศด้วย

ในประเทศไทยทุกวันนี้มีมิชชันนารี จากหลายประเทศมาประจำทำงาน มีครอบครัวหนึ่งที่มา จากคริสตจักรแบ็บติสต์ในประเทศฟิลิปปินส์ที่ได้ศึกษาภาษาไทยจบแล้ว และเตรียมที่จะไปอยู่ใน จังหวัดหนึ่งในภาคใต้ที่ยังไม่มีผู้ประกาศ หลายคนคงจะรู้จักอาจารย์มุรธที่ถูกส่งจากสหพันธคริสตจักร แบ็บติสต์ที่ได้หวันมาประจำอยู่ในกรุงเทพฯ ท่านเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรพระคุณคณะแบ็บติสต์ เลขาธิการของหอพระคริสตธรรมในประเทศไทย คืออาจารย์ชาญ ชอบ ผู้เป็นชาวเกาหลีที่พระเจ้าทรง เรียกให้มาทำงานในประเทศไทยด้วย ชีวิตของคนเหล่านี้เป็นตัวอย่างที่แสดงว่าคริสเตียนในประเทศไทย ของเขาได้รับผิดชอบส่งผู้ประกาศมาทำงานในต่างประเทศส่วนคริสเตียนเราที่อยู่ที่นี่เราจะทำอย่างไร เราจะสามารถส่งตัวแทนของเราไปทำงานในประเทศอื่นได้ไหม? มีคริสตจักรหนึ่งในภาคอีสาน เคยส่ง ผู้ประกาศคนหนึ่งไปประจำในประเทศลาวเร็ว ๆ นี้ มีอาจารย์คนหนึ่งจากภาคเหนือของประเทศไทยไป เป็นมิชชันนารีในเกาะบอเนียว นี่แสดงว่าเป็นไปได้ถ้าเรามีความเชื่อพอ แต่ก่อนที่จะส่งคนไป ต่างประเทศเราควรจะนึกถึงความรับผิดชอบภายในประเทศไทยของเรา มีหลายจังหวัดที่ยังไม่มีสถาน ประกาศไม่มีผู้ประกาศแม้แต่คนเดียว เราจะทำอย่างไร เพื่อจะให้จังหวัดเหล่านั้นมีโอกาสที่จะฟังข่าว

ประเสริฐของพระเยซูคริสต์ การส่งคนไปอยู่ที่เหล่านั้น เป็นความรับผิดชอบของมิชชันนารีจากต่างประเทศเท่านั้น หรือเป็นความรับผิดชอบของคริสเตียนคนไทยด้วย?

ข้ออภิปราย

1. เราจะทำอย่างไรเพื่อจะให้คนหนุ่ม ๆ สาว ๆ อีกหลายคนถวายชีวิตทำงานของพระเจ้าเต็มเวลา
2. จงอภิปรายกันว่า โครงการของพระเจ้าเกี่ยวกับการถวายเงินจะช่วยคริสตจักรของท่านอย่างไร และจะทำอย่างไรเพื่อจะใช้โครงการนี้ในคริสตจักรของท่าน
3. คริสตจักรไทยจะทำอย่างไร เพื่อจะส่งผู้ประกาศไปทำงานในจังหวัดที่ยังไม่มีการประกาศ หรือในต่างประเทศ?

บทที่ 13 ท่านก็ทำได้

พระธรรมสำหรับอ่านและครีกรอง ยอห์น 14: 13-24

คำนำ ในหนังสือเล่มนี้เราได้ศึกษาถึงเรื่องพระคำที่สอนว่าอย่างไรเกี่ยวกับพันธะภาระของคริสเตียน โดยเฉพาะเกี่ยวกับการถวาย 10 ลด 1 เมื่อเราเห็นคำสอนของพระคำที่สอน เราจะทำอะไรกับคำสอนนั้น? ท่านอยากบอกกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนประพฤติตามคำสอนนั้น ไม่ใช่เป็นแต่ผู้ฟังเท่านั้นและล่อลวงตนเอง ฝ่ายผู้ใด ที่พิจารณาคุณใน พระบัญญัติแห่งเสรีภาพอันบริสุทธิ์และจะตั้งอยู่ในพระบัญญัตินั้น ผู้นั้น ไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตามคนนั้นจะมีความสุข ในการของตน”

(ยากอบ 1: 22-25) ผู้ใดฟังคำสอนของพระเยซู แต่ไม่ได้ประพฤติตามก็จะเป็นประโยชน์อะไร? ท่านได้เรียนรู้อะไรบ้างในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพันธะภาระของคริสเตียน ท่านเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับคำสอนของพระคำที่สอนถึงเรื่องการถวาย 10 ลด 1 ท่านยอมทำตามคำสอนนั้นไหม?

1. คำสั่งที่ชัดเจน

เราไม่ต้องสงสัยว่าพระคำที่สอนอย่างไรเกี่ยวกับหน้าที่ของคริสเตียนในเรื่องการเงิน เพราะว่าคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ชัดเจนทีเดียว ตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกมนุษย์ก็มีการพระเจ้าด้วยการถวาย 10 ลด 1 แผนการถวาย 10 ลด 1 รวมอยู่ในพระบัญญัติของโมเสสตามคำสั่งของพระเจ้า ในสมัยของพระเยซูคริสต์เจ้าชาวยิวที่รักพระเจ้าถวายเงิน 10 ซัก 1 แก่พระเจ้าเสมอพระเยซูเองคงจะถวายอย่างนี้เหมือนกัน พระเจ้าทรงชมเชยพวกฟาริสีในการที่เขาถวาย 10 ลด 1 แต่ได้สอนว่าสิทธิของพระองค์ควรจะถวายทุกสิ่งทุกอย่างแก่พระเจ้า พระเยซูไม่เคยเปลี่ยนอัตรามาตรฐาน 10% สำหรับการถวายทรัพย์ ในสมัยพระคำที่ใหม่โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์พวกคริสเตียนนำทรัพย์ทั้งหมดมามอบให้อัครสาวก ส่วนอาจารย์เปาโลสอนว่าคริสเตียนควรจะถวายเงินตามที่พระเจ้าได้ประทานให้และควรจะถวายทุกอาทิตย์เป็นประจำโดยไม่คิดเสียดายเพราะพระเจ้าทรงรักผู้ที่ถวายด้วยจิตใจยินดี อาจารย์เปาโลก็สอนว่าคริสตจักรควรจะเลี้ยงผู้รับใช้ของพระเจ้าด้วยการถวายเงิน ผู้เขียนหนังสือฮีบรูสอนว่า อับรามได้ถวาย 10 ลด 1 แก่ลัคเชเค็คันได คริสเตียนสมัยนี้ควรจะถวาย 10 ลด 1 แก่พระคริสต์ฉันนั้น ในพระคำที่ใหม่ไม่มีใครที่สอนให้ถวายน้อยกว่า 10% แต่ได้สอนเสมอว่าต้องให้มากกว่า 10% ถ้าเราารู้สึกว่าการถวาย 10 ลด 1 เป็นระบบถวายของพระคำที่เดิม เราก็ต้องถือว่าระบบของพระคำที่ใหม่คือมากกว่า 10%

เป็นสิ่งที่น่าเสียดายที่คริสเตียนหลายคนแทนที่จะรับผิดชอบในเรื่องการถวายทรัพย์อย่างถูกต้องตามพระคำที่เอาเงินบาท สองบาทมาให้ พระเจ้าเหมือนกับเป็นค่าที่ปดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คนมักจะ

ให้บ้อยตามร้านอาหาร คริสเตียนบางคนใช้เงินในสัปดาห์หนึ่งเป็นค่าคูนั่งมากกว่าเงินที่เอาไปถวายที่คริสตจักร บางคนบอกว่าไม่มีเงินจะถวาย แต่เป็นอย่างนี้เพราะว่าเขาไปใช้จ่ายในสิ่งอื่น ๆ จนหมดถึงจะนึกถึงการถวายทรัพย์แก่พระเจ้า

2. จงลงมือกระทำ

ในการปฏิบัติตามพันธะภาระของคริสเตียนข้อสำคัญคือว่าเมื่อเข้าใจแล้วควรจะลงมือกระทำทันที เราไม่ต้องรื้อรอเวลาเหมาะกว่านี้ เพราะว่าได้เวลาของพระเจ้าแล้ว และเป็นการเหมาะสมทุกเวลาที่เราจะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์มีคริสเตียนหลายคนที่ไม่เข้าใจเรื่องการถวายทรัพย์ต่อเมื่อเป็นคนแก่แล้ว เขาบอกว่าเสียเวลาหลายปีที่เขาพลาดโอกาสที่จะรับพระพรในการถวายทรัพย์ ความจริงเวลาที่เริ่มต้นคือเดี๋ยวนี้มีมัตถกคนหนึ่งเพิ่งเริ่มจะถวาย 10 ลด 1 บอกว่าเป็นการยากที่จะเริ่มต้นถวาย 10 ลด 1 เดียวนี้เพราะเดี๋ยวนี้ 10% ของรายได้ของผมในปีหนึ่งเป็นเงินหนึ่งแสนบาท จึงเป็นการยากที่จะให้เงินมากอย่างนั้น น่าเสียใจไม่มีใครสอนผมให้รับผิดชอบในเรื่องนี้ เมื่อผมยังเป็นเด็ก เวลาที่ดีที่สุดที่จะสอนคริสเตียนให้รับผิดชอบเรื่องการเงินคือต่อเมื่อยังเป็นเด็กเล็ก ๆ นายจอย ลูกผู้ช่วยของประธานาธิบดีอับราฮัม ลิงคอล์น ได้หัดถวาย 10 ซัก 1 ตั้งแต่เขายังเล็กอยู่ นางรัชแซล แซซ เป็นมหาเศรษฐินีที่ถวายเงินแก่กิจการงานของพระเจ้ามากมาย ท่านเป็นพยานว่าได้รับการอบรมเมื่อยังเล็ก ๆ อยู่ให้ถวาย 10 ซัก 1 แก่พระเจ้า แต่ถ้าท่านผู้อ่านเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังไม่สายเกินไป ให้เริ่มต้นด้วยเงินที่ท่านจะรับในสัปดาห์นี้ หรือสิ้นเดือนนี้ ก่อนที่ท่านจะใช้จ่ายอย่างอื่น ขอให้หัก 10 % เอาไว้ในวันอาทิตย์ต่อไปนำไปถวายเข้าในคลังของคริสตจักรด้วยใจยินดี ท่านจะไม่มีรู้สึกเสียใจ

3. “จงมาลองดูเราในเรื่องนี้”

เรากล้าที่จะลองดูพระเจ้าในเรื่องการถวายทรัพย์ไหม? ท่านมาลาคีได้ทำทนายพวกพลไพร่ของพระเจ้าว่าดังนี้ “จงเอาบรรดาส่ว 10 ซัก 1 นั้นมาสำสมไว้ในคลัง พระองค์จะเปิดบัญชาสวรรค์เทพระพรลงมาให้แก่เราจนเกินความสามารถที่จะรับได้ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรสองชนิดคือ ฝ่ายวิญญาณพระองค์จะประทานความอึ้งใจ ความสบายใจความเจริญรุ่งเรืองในจิตวิญญาณฝ่ายวัตถุหรือฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ทรงรับรองว่า จะให้เราไม่มีทุกสิ่งเพียงพอสำหรับชีวิตของเราไม่ใช่ตามความต้องการของเรา แต่ตามความจำเป็นจริง ๆ ของเรา ท่านกล้าทดลองพระเจ้าในเรื่องนี้ตามคำทำทนายของพระองค์ไหม ท่านเชื่อไหมว่าพระเจ้าจะทำตามคำทรงสัญญาของพระองค์ไหม ท่านจะยอมลองดูสักสามเดือนก่อนไหม เริ่มถวาย 10 ลด 1 ตามที่พระเจ้าทรงประทานให้แล้วดูซิว่า เมื่อครบสามเดือนท่านได้รับพระพร ในชีวิตคริสเตียนของท่านอย่างไรบ้างดูซิว่าท่านอยากจะทำเลิกการปฏิบัติแบบนี้หรือไม่ เปล่า

ที่เมืองซิกาโกสหรัฐอเมริกา มีพ่อค้าคริสเตียนคนหนึ่งชื่อ โทมัส แคม ที่เชื่อมั่นในคำสอนว่า คริสเตียนควรจะถวาย 10 ลด 1 ท่านได้พิมพ์ใบปลิวและหนังสือต่าง ๆ เกี่ยวกับฉันทะภาวะคริสเตียน แจกจ่ายให้คนอื่นตลอดเวลา 50 ปี เมื่อสิ้นชีวิตเขาเอาเงินมรดกไว้เพื่อจะพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ จำหน่ายต่อไป นายแคมเคยประกาศว่าจะให้รางวัลสองพันบาท แก่คริสเตียนคนหนึ่งคนใดที่ถวาย 10 ลด 1 แต่ไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ท่านเคยได้รับจดหมายมากกว่าหนึ่งหมื่นฉบับที่เป็นพยานว่า คริสเตียนเหล่านั้น ได้รับพระพรหลายสิ่งหลายอย่างในการถวายทรัพย์แด่พระเจ้า แต่ตลอดเวลา 50 ปี ไม่เคยมีใครเรียกร้องเอารางวัลสองพันบาทโดยอ้างว่าเขาถวาย 10 ลด 1 แต่ไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า แน่แน่นอนผู้อ่านจะไม่ผิดหวังถ้าหากกล้าทดลองพระเจ้า โดยการปฏิบัติตามหน้าที่ของคริสเตียนในเรื่อง การเงิน

4. การเชื่อฟังเป็นสิ่งสำคัญ

พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่า “ผู้ที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละรักเรา” (ยอห์น 14:21) การถวายเงินเป็นคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรง พระคัมภีร์สอนว่า บรรดาส่วน 10 ซัก 1 เป็นของพระเยโฮวาห์เจ้า และเราควรจะนำเงินเหล่านี้มาสำสมไว้ในคลังของพระเจ้า ท่านมาลาคิ ประณามผู้ที่ไม่เชื่อสัตย์ในเรื่องนี้ว่าเป็นผู้โกงพระเจ้า สมมุติว่ากำลังเป็นลูกจ้างของชวานาผู้หนึ่ง ทุก ๆ วันตอนเย็นเมื่อท่านจะกลับไปบ้านท่านแะที่ยุ่งฉงของนาย และลักข้าวสารสัก 2-3 ถังเอาไปบ้าน สมมุติว่านายจ้างรู้เหตุการณ์นี้เข้าจะรู้สึกอย่างไร ถ้าไม่ได้ไล่ให้ท่านออกจากงานก็คงจะไม่ค่อยไว้ใจ ลูกจ้างคนนี้ และไม่คอยยินดี ที่จะช่วยเหลือลูกจ้างในยามตกทุกข์ได้ยาก ระหว่างท่านกับพระเจ้าเป็นอย่างไรถ้าท่านกำลังขโมยเงินที่พระเจ้าสอนว่าควรจะอยู่ในคลังของพระองค์เอาไปใช้ในสิ่งอื่น ๆ พระเจ้าจะไ้วางใจท่านไหม? พระเจ้าสามารถที่จะหลังพระพรลงมาสู่ชีวิตของท่านอย่างบริบูรณ์ได้ไหม? เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างจิตใจของท่านกับพระเจ้า ขอให้ท่านพิจารณาตนเอง ท่านจะเชื่อฟังพระองค์หรือ เปล่า

ครั้งหนึ่งในคริสตจักรเล็ก ๆ บ้านนอกนักเทศกำลังสอนถึงเรื่องหน้าที่ของคริสเตียนในการ ถวายทรัพย์ มีผู้หญิงคนหนึ่งยืนขึ้นกล่าวต่อที่ประชุมว่า “ข้าพเจ้าเป็นหญิงหม้ายเราได้ฝังศพ ของสามี ของข้าพเจ้าที่สุสานโกสโบสถ์นี้เมื่อไม่กี่อาทิตย์นี้ ข้าพเจ้ามีลูก 6 คนเรากำลังใช้ที่ดินทำไร่ไม่ห่างไกล จากคริสตจักรนี้มากนัก ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเป็นคนต้นเรือนที่ดีได้อย่างไร ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะถวาย 10 ลด 1 ได้อย่างไร แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าทางของพระเจ้าเป็นทางที่ถูก ข้าพเจ้าไ้วางใจในพระเจ้าว่าพระองค์ประทาน ทุกสิ่งที่ครอบครัวของข้าพเจ้าต้องการต่อไปนี้ลูก ๆ กับข้าพเจ้าจะใช้เพียง 90 % ของรายได้จะมีมากน้อย เพียงใด อีก 10% เราจะนำมาถวายที่คริสตจักรนี้ เพื่อใช้จ่ายในพระราชกิจของพระเจ้า” ถ้าผู้หญิงคนนั้น ทำได้ท่านก็ต้องทำได้

ในเรื่องนี้จะต้องมีการตัดสินใจสำหรับท่าน ท่านจะอย่างไร ท่านจะยอมมอบกายถวายชีวิตแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิงไหม? ท่านจะยอมรับว่าสารพัดทุกอย่างที่ท่านมีอยู่เป็นของพระเจ้าไหม? ท่านจะยอมถวายอย่างน้อย 10% ของรายได้ทั้งหมดแก่คริสตจักรของท่านไหม? พระเจ้าตรัสว่า จงมาลองดูเราในเรื่องนี้”

ข้ออภิปราย

1. หลังจากที่ท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว และศึกษาพระคำของพระเจ้าเกี่ยวกับพันธะภาระของคริสเตียนท่านมีความเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับคำสอนนี้
2. ลองคิดว่าเราจะใช้ชีวิตอะไรดีที่จะอบรมลูกของเราให้รู้จักถวาย 10 ลด
3. พยายามสืบถามดูว่า มีสมาชิกกี่คนในคริสตจักรของท่านที่ยอมทดลองทำการถวาย 10 ลดสามเดือนเมื่อครบสามเดือนลองให้ทรศนะ ซึ่งกันและกันในประสบการณ์ที่ได้รับ

พิมพ์ที่ ร.พ.หมั่นเฮ็ง 192/8-9 ซอยวรพงษ์ หลังวัดศรีทศเทพ พระนคร
นายเส่งควั่น แซ่หย่า ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 1/2/09 โทร. 29481